

De Heer Jezus Christus Middelpunt en Heer van het heelal

T. Austin-Sparks

Aangepast aan de Satenvertaling 1977 dd. 21-7-2004 (M.V.)

Conferentietoespraken van T. Austin-Sparks, uitgegeven door Hoenderloo's Uitgeverij en Drukkerij te Hoenderloo, in samenwerking met Lectorfonds 'Leven en Getuigenis' te Ede.

Overzetter heeft op eigen verantwoordelijkheid de te lezen gedeelten uit het Nieuwe Testament, die in het boek meestal niet voluit weergegeven werden, toch voluit weergegeven, volgens de Statenvertaling 1977.

Christus is 'het beeld Gods' en 'de Heer van de hele schepping'

“Die het Beeld is van de onzienlijke God, de Eerstgeborene van alle creaturen. Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem” (Kol 1:15-17).

Christus is het Goddelijk Hoofd van de Gemeente

“En Hij is het Hoofd van het lichaam, *namelijk* van de gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn. Want het is *des Vaders* welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou; En dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, *zeg ik*, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn” (Kol 1:18-20).

HOOFDSTUK 1

DE HEER JEZUS CHRISTUS HET MIDDELPUNT EN DE HEER VAN HET HEELAL

Lezen: Kol 1:9-29.

“9 Waarom ook wij, van die dag af dat wij het gehoord hebben, niet ophouden voor u te bidden en te begeren, dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand; 10 Opdat gij de Heere waardig moogt wandelen, om *Hem* in alles te behagen, in alle goede werken vrucht dragende, en opwassende in de kennis van God; 11 Met alle kracht bekrachtigd zijnde, naar de sterkte Zijner heerlijkheid, tot alle lijdzaamheid en lankmoedigheid, met blijdschap; 12 Dankende de Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel *te hebben* in de erve der heiligen in het licht; 13 Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde; 14 In Wie wij de verlossing hebben door Zijn bloed, *namelijk* de vergeving der zonden; 15 Die het Beeld is van de onzienlijke God, de Eerstgeborene van alle creaturen. 16 Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; 17 En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem; 18 En Hij is het Hoofd van het lichaam, *namelijk* van de gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn. 19 Want het is *des Vaders* welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou; 20 En dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, *zeg ik*, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn. 21 En Hij

heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, 22 In het lichaam Zijns vleses, door de dood, opdat Hij u heilig en onberispelijk en onbestraffelijk voor Zich zou stellen; 23 Indien gij maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop van het Evangelie, dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de creatuur, die onder de hemel is; van hetwelk ik Paulus een dienaar geworden ben; 24 Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de gemeente; 25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; 26 *Namelijk* de verborgenheid, die verborgen is geweest van *alle* eeuwen en van *alle* geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke de rijkdom der heerlijkheid van deze verborgenheid is onder de heidenen, welke is Christus onder¹ u, de Hoop der heerlijkheid; 28 Hem verkondigen wij, vermanende een ieder mens, en lerende een ieder mens in alle wijsheid, opdat wij een ieder mens volmaakt zouden stellen in Christus Jezus; 29 Waartoe ik ook arbeid, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Kol 1:9-29).

Een zinsnede uit het 13de vers geeft grotendeels weer wat mij op het hart ligt voor deze conferentie: ‘de Zoon Zijner liefde’ en dan wat er op volgt, de positie, die Hij inneemt naar de wil van de Vader: ‘En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem’ (vs 17), en ‘opdat Hij in allen de Eerste zou zijn’ (vs 18).

Verder: ‘Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid’ (vs 27).

Dit alles kunnen wij samenvatten met de woorden: ‘de Heer Jezus Christus, Middelpunt en Heer van het heelal’, en daarmee zouden wij niet alleen nu, maar ons hele verdere leven bezig kunnen zijn.

Het Woord van God geeft vier levenssferen aan, waarin Zijn voornemen aangaande de Zoon van Zijn liefde en Zijn doel met betrekking tot die Zoon verwerkelijkt moet worden.

Hij moet het Middelpunt en de enige Heer zijn:

1. In het persoonlijke leven van de gelovige.
2. In de Gemeente, die Zijn lichaam is.
3. In de koninkrijken van deze wereld.
4. In de ganse schepping, hemel en aarde en wat onder de aarde is.

Misschien kunnen wij dit in deze conferentie niet allemaal bespreken, maar wij zullen met Gods hulp een begin maken.

Voor wij daar echter mee beginnen, mag ik u er zeker wel aan herinneren dat:

JEZUS CHRISTUS IS HET MIDDELPUNT EN DE HOOFDPERSOON VAN DE HELE SCHRIFT EN DE SLEUTEL DIE HAAR ONTSLUIT

Dit heeft Hij ons immers zelf gezegd. Wij weten uit Lukas 24 dat het zo is.

Daar begint Hij bij Mozes en bij al de profeten en legt uit wat in al de Schriften op Hem betrekking had. Bij het lezen van de Bijbel moeten wij ons daarom steeds afvragen: ‘Wat heeft dit met Christus te maken?’. Als u zich die vraag altijd stelt bij het lezen van het Woord van God zult u, waar u ook leest (en dat zeg ik niet zonder reden) er een nieuw inzicht in krijgen. Uw bijbellezen zal er door verrijkt worden. De Schriften, al de Schriften, spreken van Hem; ook al vindt u het soms moeilijk Hem te ontdekken, toch is Hij daar. Alle delen van Het Woord van God hebben dit met elkaar gemeen, dat ze ons bij Christus brengen. U moet de Bijbel daarom ook nooit lezen als geschiedenis, als een verhaal, als profetie of wat dan ook, maar altijd met de vraag: ‘Wat heeft dit met Christus te maken?’. En zolang u het antwoord daarop schuldig blijft, heeft u de sleutel niet gevonden. Nu denkt u waarschijnlijk aan bepaalde gedeelten van de Bijbel, waarbij dat moeilijk zal zijn, bijvoorbeeld het Boek der Spreuken, en u zegt: ‘Wat heeft dat nu met Christus te maken’. Ik wil u een eenvoudige wenk geven, waardoor veel in dat boek u opeens duidelijk zal worden. Leest u eens, overal

¹ Grieks: *christos en umin*: “Christus in u”. Zie King James Version.

waar u het woord wijsheid tegenkomt, in plaats daarvan: 'Christus' en u hebt het boek een nieuw aanzien gegeven en de zin ervan begrepen. Dit is zeker geoorloofd, zoals u bij het lezen blijkbaar zal. Hij is immers de wijsheid Gods - de eeuwige Logos.

Dit wilden wij in het voorbijgaan opmerken, omdat het er ons om te doen is de Heer Jezus Christus te zien als het Middelpunt en de Heer van de hele schepping. Bij Goddelijk besluit staat Hij in het middelpunt van het heelal, zoals het zich in al zijn veelzijdigheid ontwikkelt. Hij is de verklaring van het heelal.

DIE CENTRALE POSITIE VAN DE HEER JEZUS IS OOK DE VERKLARING VAN ZIJN VLEESWORDING

Wat wij gezegd hebben over de positie van de Heer Jezus Christus, geldt niet alleen van de Schriften, maar het is ook het doel en de verklaring van Zijn eigen vleeswording. Wanneer u zich verdiept in de persoon, het leven en het werk van de Heer Jezus, dan moet er van Godswege een zoeken in uw hart zijn naar die kenmerken die heenwijzen naar Zijn alzijdige betekenis. Als u zo het leven van de Heer Jezus nog eens opnieuw gaat lezen, zal het u niet ontbreken aan waardevolle en vruchtbare Bijbelstudie. Wat u dan leest over Hem wordt zo overweldigend groot, dat het uw gezichtsveld wijder maakt en uw hart verruimt. U zult het wonder van Christus gaan zien. U hoeft niet ver te zoeken naar Zijn alzijdige betekenis. U kunt die vinden in de profetieën over Zijn vleeswording; en in de woorden waarmee Zijn geboorte aan Maria wordt bekendgemaakt, evenals in die van Zijn voorloper, wanneer hij Hem aan Israël voorstelt. U kunt die zien in Zijn geboorte met alle gebeurtenissen daaromheen, het heelal is daarbij betrokken. Bij het licht dat het Nieuwe Testament nu voor ons op de overige Bijbelboeken werpt, zult u ontdekken dat ook Zijn besnijdenis, ja zelfs Zijn voorstelling in de tempel een allesomvattende betekenis hebben. Bij Zijn eerste bezoek aan Jeruzalem, bij Zijn doop, Zijn zalving, Zijn verzoeking, Zijn onderwijs, Zijn werken, Zijn verheerlijking op de berg, Zijn lijden, Zijn dood, Zijn opstanding, Zijn hemelvaart, de uitstorting van de Geest, Zijn werken in deze tijd en Zijn wederkomst straks, gaat het om de hele schepping. Al deze gebeurtenissen reiken tot aan de uiterste grenzen van het heelal en omvatten de tijd en de eeuwigheid. Dit is voor de meesten van ons geen onbekend terrein, maar het is goed om er opnieuw aan herinnerd te worden hoe wij de Heer Jezus moeten zien. Wij proberen niet Hem groter te maken dan Hij is, maar wij trachten te benaderen hoe groot Hij werkelijk is. Wat Gods volk nodig heeft is een nieuw inzicht in de grootheid van zijn Christus, een nieuw besef wie de Zoon van Gods liefde is wat is Hij een machtige, heerlijke, glorierijke, wonderbaarlijke Zoon - en dan te weten dat die Zoon ons gegeven is. Dat zal ons opheffen, onze blik verruimen en het zal nog veel meer doen, zoals wij straks zullen zien.

JEZUS CHRISTUS, HET MIDDELPUNT EN DE ENIGE HEER IN HET LEVEN VAN DE GELOVIGE

Hoe komt deze alzijdigheid van de Heer Jezus Christus nu tot uiting in de vier reeds genoemde levenssferen, waarin Hij naar Gods Voornemen het Middelpunt en de Eerste moet zijn? Allereerst in het leven van de gelovige.

Laten Kol 1:27 nog eens voor ons nemen: 'Christus onder² u, de Hoop der heerlijkheid'.

Uit het verband blijkt dat het eerste hoofdstuk van de brief aan de Kolossenzen ons helemaal terugvoert naar de gedachten die in Gods hart waren eer de wereld was, gedachten aangaande Zijn Zoon. Paulus noemt dat wat toen reeds bij de Vader leefde: het geheimenis van God, de verborgenheid. Het is iets geweldigs dat vóórdat er één enkele scheppingsdaad had plaats gehad, God een geheim had dat Hij zorgvuldig bewaarde. Een geheim dat de Vader aan niemand had laten zien en aan niemand had verteld; het betrof Zijn Zoon. Elke daad van God kwam voort uit dat geheim, het was ook de verborgen drijfveer van al Zijn handelen.

² Grieks: *christos en umin*: "Christus in u". Zie King James Version.

Door de eeuwen heen was Hij op vele wijzen en in velerlei vorm werkzaam met Zijn geheim; het lag besloten in alles wat Hij deed en in alle vormen waarin Hij zich uitdrukte. Toch gaf Hij dat geheim nooit prijs; Hij maakte nooit met zoveel woorden bekend wat er in Zijn hart leefde maar verborg het in symbolen en typen, die het bewaarden als in een heiligdom.

Toen eindelijk, in de volheid der tijden, heeft Hij Zijn Zoon gezonden, de Zoon van Zijn liefde. En daarna heeft het Hem behaagd, het geheim door openbaring van de Heilige Geest bekend te maken. Dit eerste hoofdstuk van de brief aan de Kolossenzen is de weergaloze en onvergelykelijke onthulling van Gods hartsgeheim met betrekking tot Zijn Zoon.

Wat dat geheim was?

Leest u het nog eens over, vers voor vers en de samenvatting in dit ene woord: ‘opdat Hij in allen de eerste zou zijn’ (vs 18).

Het wonderbaarlijke ervan is dat dit eeuwige geheim allereerst verwerkelijkt moet worden in mensenharten, en wel in het hart van iedere gelovige persoonlijk. Daar begint de feitelijke en praktische verwerkelijking: ‘Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid’ (vs 27). Dit is het wat God van eeuwigheid in Zijn hart heeft bewaard: ‘Christus in u’.

Ik wil het nog eens met nadruk zeggen: wat in de eeuwigheid in Gods hart leefde, moet, zal werkelijkheid worden, in de tijd in ons hart gebracht worden. Wat God van voor de grondlegging van de wereld in gedachten had, wordt verwerkelijkt wanneer Christus ontvangen wordt in het hart van een gelovige, van iedere gelovige in het bijzonder. Dat is echter niet het einddoel, dat is het begin. Wat daaruit voortkomt is ‘de Gemeente, die Zijn Lichaam is’. In Gods eeuwige raad is dat reeds voorzien en voltooid, maar in de tijd volgt het op het persoonlijk aannemen van Christus door iedere gelovige.

De Gemeente, die Zijn Lichaam is ook het einddoel niet. Zij zal het middelpunt worden van een andere levenssfeer: ‘de koninkrijken van deze wereld’, ‘En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen; en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid en eer in haar’ (Openb. 21:24). En ook dat is het einddoel nog niet, want de ganse schepping zal erbij betrokken worden. Niet alleen de verheerlijkte mensheid, maar ook de hemelse machten, de hemelse heirlegers zullen in haar licht zijn. Maar nu gaan wij terug naar het begin.

God begint in ons persoonlijk.

Paulus heeft daar veel over te zeggen, over Christus, het Middelpunt voor de gelovige en hij spreekt daarbij grotendeels uit eigen ervaring, gedreven door het vurig verlangen van zijn eigen geest. Het komt mij voor dat hij alles op deze wijze samenvat:

- I. De openbaring van Christus in ons.
- II. Het leven van Christus in ons.
- III. Het gestalte krijgen van Christus in ons.
- IV. Het woning maken van Christus in ons.
- V. De verheerlijking van Christus in ons.

I. DE OPENBARING VAN CHRISTUS IN ONS

Wat deze openbaring is, beschrijft Paulus in Gal 1:15-16 maar om goed te zien wat hij bedoelt, moeten wij vers 12 eerst lezen:

‘Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus’. ‘Maar wanneer het Gode behaagd heeft ... Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen’ (Gal 1:15-16).

Dit heeft betrekking op wat er in Paulus had plaats gegrepen op de weg naar Damascus. Daar was iets objectiefs, iets uitwendigs aan hem gebeurd, maar ook iets subjectiefs, iets inwendigs. Wat er IN Paulus plaats vond beperkte zich niet tot de ogenblikken dat het licht van de hemel hem omscheen, sterker dan de glans van de middagzon, zoals hij dat later uitdrukte, dat duurde maar even, het ging snel voorbij.

Ik geloof, dat wat er IN Paulus gebeurde, drie dagen duurde. Hij was drie dagen blind, maar toch zag hij. Leest u nog eens nauwkeurig na wat hij zegt in Gal 1:15-16: 'Maar wanneer het Gode behaagd heeft ... Zijn Zoon in mij te openbaren ... ben ik TERSTOND ...' en vergelijkt u Hand 9:17-20 daar eens mee. Na drie dagen kwam Ananias bij hem, legde hem de handen op en herkreeg hij zijn gezichtsvermogen. Daarna predikte hij 'terstond' dat Jezus de Zoon van God is. Dat woord 'terstond' heeft betrekking op het einde van die drie dagen, zodat wij kunnen zeggen dat hem gedurende de drie dagen dat hij blind was, een openbaring gegeven werd, een innerlijke onthulling van de persoon van Jezus Christus.

Het behaagde God Zijn Zoon in hem te openbaren. Wij zullen nooit ten volle weten wat deze drie dagen voor Paulus betekenden. Het waren drie ontzaglijke, drie schrikwekkende dagen. Hij zag de Heer Jezus, en toen hij Hem gezien had predikte hij terstond, dat Jezus de Zoon van God is.

Geliefden, voor ons geldt dit principe evengoed als voor Paulus. Alles hangt af van een innerlijke openbaring van Jezus Christus.

Ons leven als kind van God vindt hierin zijn bestaan en alles wat wij zijn, en wat wij doen voor Hem berust op die innerlijke openbaring waardoor Hij het Middelpunt en de enige Heer in ons leven geworden is.

Dit geldt ook voor godsdienstige mensen, want Paulus was een uitermate godsdienstig mens. Dit zeg ik omdat er zo dikwijls een innerlijk verzet in ons is wanneer er over de bekering van Paulus gesproken wordt en hoe radicaal die bekering was. Vaak wordt er dan gezegd en nog vaker gedacht: 'Ja, alles goed en wel, maar zo'n ervaring hebben wij nooit gehad; God heeft met ons nooit gedaan wat Hij met Saulus van Tarsen deed, daarom kan men van ons ook niet hetzelfde verwachten, die grondslag heeft ons leven nu eenmaal niet'.

Welnu, ondanks dit verzet willen wij het nog eens met nadruk zeggen dat u en ik slechts geestelijk levende Christenen en krachtige dienstknechten van God kunnen zijn in de mate waarin Christus in ons geopenbaard is, de mate waarin wij Hem kennen, innerlijk kennen. Velen hebben geen diepgaande innerlijke openbaring of kennis van de Heer Jezus ontvangen, omdat zijzelf in geen enkel opzicht diep gaan of radicaal zijn. Saulus van Tarsen was radicaal en daarom kon de Heer het ook zijn met hem (vgl. 2Sam 22:26,27; Psalm 18:26,27).

Wanneer u en ik het niet zo ernstig nemen op geestelijk gebied, dan zal de Heer dienovereenkomstig met ons handelen en zullen wij nooit veel verder komen; doch wanneer wij ons helemaal inzetten voor Zijn belangen, zelfs al zouden wij daarbij fouten maken, maar wij willen Hem toch écht van ganser harte dienen, dan zal God daarnaar met ons handelen. Heeft Hij het met veel Christenen niet zover moeten laten komen dat het voor hen een zaak van leven of dood werd, dat alles ervan afhing Hem opnieuw te leren kennen? Hij kon hun geen innerlijke openbaring geven voordat het zover met hen was gekomen dat ze niet meer leven konden en dat ook niet wilden, tenzij de Heer opnieuw tot hen kwam, zich opnieuw aan hen bekend maakte. Ik geloof dat Hij het daar dikwijls op aan laat komen.

Dit geldt dus ook voor godsdienstige mensen. Alles hangt af, niet van onze godsdienst, niet van onze godsdienstige ijver, maar van de innerlijke openbaring van Jezus Christus, de Zoon van Gods Liefde. Christus brengt de kennis van de heerlijkheid Gods in Zijn aangezicht in onze harten, zegt de apostel, zoals Mozes op zijn gezicht de heerlijkheid Gods van de berg in de legerplaats bracht. Die heerlijkheid maakte hem voor het volk als God, want God had gezegd: 'hij zal u tot een mond en gij zult hem tot God zijn', en 'gij zult dit volk als God zijn, gij zult voor Mij staan'.

Zo brengt Jezus in nog veel diepere zin de heerlijkheid Gods in ons hart:

'Want de God die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus'.

OPDAT IK HEM VERKONDIGEN ZOU

'Het heeft Gode behaagd ... Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik HEM verkondigen zou' (Gal 1:16). Wij benadrukken het woordje 'Hem' want dat raakt de kern van de zaak.

Sinds de dagen van Paulus heeft veel christelijk werk bestaan in het gaande houden van een beweging, het verbreiden van een leer, het bevorderen van de belangen van een of andere instelling. Wat Paulus hier beschrijft is geen beweging, ook is het zijn bedoeling niet zo'n beweging op aarde te stichten of aanhangers daarvoor te werven. Het is geen instituut, zelfs al zouden wij dat de Gemeente noemen.

De Gemeente bestaat voor God niet los van de openbaring van Jezus Christus en Hij beoordeelt haar naar de mate waarin Christus, de Zoon van Zijn liefde, door haar zichtbaar wordt.

Paulus bracht geen 'belijdenis', wanneer u daarmee een bepaalde leer bedoelt, die toegepast moet worden in een of ander systeem. Wij moeten voorzichtig zijn als wij spreken van 'de belijdenis'. Het is mogelijk dat wij bepaalde waarheden in gedachten hebben en die, in de een of andere vorm gegoten, de belijdenis noemen.

Neen, wat Paulus predikte was geen belijdenis in die zin; het was ook geen kerk of kerkgenootschap, geen sekte en geen 'vrije kring', ook geen interkerkelijk genootschap. Hij bracht geen 'christendom' en geen 'evangelisatiearbeid' of 'werk in het evangelie' of hoe het verder ook allemaal genoemd mag worden - wij praten zo graag over 'het werk': 'Hoe gaat het met het werk?', wij geven ons aan het werk, wij stellen er belang in, of werken er in mee.

Dat deed Paulus niet. Hij predikte CHRISTUS. 'Opdat ik Hem verkondigen zou'.

Wanneer Christus de eerste plaats had behouden, zou die vreselijke onderlinge naijver nooit kans hebben gekregen zijn ontbindende werk te doen. Dan zou die ellendige verwarring, die er heden ten dage in de organisatie van het christendom heerst, nooit zijn ontstaan. De oorzaak is dat een ding: een beweging, of een zogenaamde 'opdracht', een leer, een belijdenis, of een gemeenschap in de plaats van Christus gekomen is. De mensen zijn er op uitgegaan 'iets' op te richten, 'iets' te bevorderen.

We willen het niet toegeven, maar toch is het waar, dat het vandaag de dag niet zozeer om Christus gaat, als wel om 'ons werk'.

Welnu geliefden, daarvoor bestaat maar één geneesmiddel: een innerlijke openbaring van Christus. En drukken wij het te sterk uit, als wij zeggen dat het bestaan van al die dingen het bewijs is dat een genoegzame innerlijke openbaring van Christus ontbreekt?

Wanneer de Zoon van Gods liefde het Middelpunt en de enige Heer is in het hart van de gelovige, dan moet er veel verdwijnen. Dingen die verdeeldheid veroorzaken, voor zover het geen meningsverschillen met de Heer zijn, zullen verdwijnen. Wat met Hem in tegenspraak is zal altijd verdeeldheid veroorzaken, maar verdeeldheid die voortkomt uit onze eigen activiteit, uit het zoeken van eigen belang in plaats van de belangen van God, die kan niet en zal ook niet blijven voortbestaan waar een duidelijke openbaring van Jezus Christus is; dat is onmogelijk.

Het is óf het een, óf het ander: door de openbaring van Jezus Christus in ons hebben wij een brandende liefde voor Hem; óf door het ontbreken daarvan zijn wij op andere dingen uit waarvan wij wel zeggen dat zij in Zijn belang zijn en voor Hem gedaan worden maar die nooit Gods hart kunnen bevredigen. Het gaat om de bevrediging van Zijn vaderhart.

HET EEUWIGE GEHEIM VAN GOD

Van eeuwigheid had God een geheim, een hartsgeheim. Ik noem het een hartsgeheim omdat het de Zoon van Zijn liefde betrof. God wilde Zijn Zoon immers niet een hoge functionaris maken in de ambtelijke zin (vergeeft u mij als het oneerbiedig klinkt), of, als de hoogste Gezagsdrager in het heelal, iemand in wie Hij belang stelde vooruithelpen, een hoge positie bezorgen. Neen, Zijn hart was bij deze zaak betrokken, want het ging om Zijn geliefde Zoon.

Leest u maar eens na wat God zelf zegt over de Heer Jezus, wat er leeft in Zijn hart voor de Christus, dan zult u er iets van gaan begrijpen wat de Vader voor Hem begeert.

Wanneer Hij de gelijkenis van de boze landlieden vertelt, komt de Heer Jezus tenslotte toe aan het zenden van de zoon en herinnert u zich wat Hij dan zegt? ‘Ten laatste zond hij zijn zoon tot hen, zeggende: Mijn zoon zullen zij ontzien’.

Waarom zouden zij Zijn Zoon ontzien? Omdat Hij de Zoon van de Vader was. Omdat Hij in zo’n nauwe betrekking tot de Vader stond. Zij hebben alle dienstknechten schandelijk behandeld, maar zij zullen nu, wanneer de Zoon komt, toch zeker hun houding wijzigen; natuurlijk zullen zij de Zoon ontzien, respecteren, eer bewijzen. Omdat zij zeiden: ‘Deze is de erfgenaam, komt, laten wij hem doden om zijn erfenis aan ons te brengen’, omdat zij de rechten van God, die vertegenwoordigd werden door Zijn Zoon, radicaal verwierpen, werd zo’n zwaar oordeel over hen uitgesproken.

Hij is de Zoon van Gods liefde en de bevrediging van Gods innigst verlangen is onlosmakelijk met Hem verbonden. De uitvoering van Zijn hartsgeheim is de ware grondslag van ons hele leven en van al ons werk.

‘Christus in u’, dat is het wat ons christenen maakt en ‘Christus in u’ betekent ook de verwerkelijking van het voornemen, de verwerkelijking van het diepste verlangen van Gods hart. ‘Christus in u’ is de weg waarlangs Hij het doel zal bereiken dat Hij zich van eeuwigheid heeft gesteld. Wij zouden zelfs kunnen zeggen dat God datgene wat Hij voor Zijn Zoon begeert nooit bereiken kan dan alleen wanneer er gelovigen zijn die Christus in hun hart ontvangen.

Daarom is het ook niet Zijn bedoeling dat wij mensen tot het christendom bekeren, dat we hen overhalen volgelingen van de een of andere beweging te worden. Zij moeten Christus aannemen, dat alleen kan God bevredigen.

En nadat wij Hem aangenomen hebben, moet alles wat wij voor Hem doen, alles waarin wij een stem hebben, alles waarop wij voor Hem invloed uit kunnen oefenen, altijd daarop gericht zijn, dat Christus geopenbaard zal worden, dat men Hem zal zien en Hem alleen.

GEEN SAMENKOMST, GEEN KERK, GEEN BEWEGING OF GEMEENSCHAP VAN GODS STANDPUNT GEZIEN, HEEFT ENIG RECHT VAN BESTAAN DAN VOOR ZOVER CHRISTUS ERDOOR TOT UITDRUKKING WORDT GEBRACHT!

En wat u en mij persoonlijk betreft: wij hebben geen recht ons christenen te noemen dan in de mate waarin Christus in ons openbaar wordt en al de krachten van de hel, al de vindingrijkheid, spannen daartegen samen. De verleiding zich on-christelijk te gedragen is voor gelovigen veel sterker dan voor iemand anders ter wereld. Zij worden veel sterker en veel vaker dan andere mensen in de verleiding gebracht hun zelfbeheersing te verliezen, op te vliegen en zo Christus te verloochenen. De hel is dodelijk gekant tegen de openbaring van Jezus Christus, want daar begint alles immers mee: de openbaring van Christus in ons.

Nu willen wij ernstig overwegen wat de tweeledige toepassing hiervan is: ten eerste in ons leven, ten tweede in ons werk voor God.

‘Waartoe ben ik hier?’

‘Waarom draag ik de Naam van Christus?’

‘Wat betekent het, met de Heer verbonden te zijn?’

‘Wat is het doel van mijn verlossing?’

Het antwoord is: ‘Niet mijn verlossing op zichzelf, niet mijn bevrediging, maar de openbaring van Jezus Christus; Hij werkelijk het Middelpunt en de enige Heer, zoals de Vader dat begeert’.

En dan in de tweede plaats: ‘Waar ga ik nu voor werken?’. Ga ik een vereniging, een kerkgenootschap of een vrije kring stichten of in stand houden, om een stelsel, een leer of een of andere uitleg van de waarheid te propageren?

Heb ik mij gewijd aan ‘iets’?

Of zal de Heer Jezus Christus het Middelpunt zijn, zal Hij de alleenheerschappij hebben?

Hoe wij het ook wenden of keren, of ons eraf zouden willen maken, daar staat of valt alles mee. Christus is het begin en Christus is het einde, de Alfa en de Omega.

Wij moeten de Vader ernstig bidden of Hij ons een nieuw inzicht wil geven in de betekenis van de Heer Jezus. Dat is de enige wijze waarop wij verlost kunnen worden van alles wat Hem onteert in onszelf en in de dingen waarbij wij betrokken zijn. 'Christus in u' is de hoop der heerlijkheid, de enige hoop der heerlijkheid. Als het niet is 'Christus in u', dan zal het op schande uitlopen en niet op heerlijkheid. Moge de Heer dit diep in onze harten schrijven omwille van Zijn Naam.

HOOFDSTUK 2

CHRISTUS MIDDELPUNT EN ENIGE HEER IN HET PERSOONLIJK LEVEN VAN DE CHRISTEN

Lezen: Hebr 1:1-14.

"1 God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon; 2 Die Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Wie Hij ook de wereld gemaakt heeft; 3 Die, alzo Hij is het Afschijnsel van Zijn heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord van Zijn kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelf te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen; 4 Zoveel voortreffelijker geworden dan de engelen, als Hij uitnemender Naam boven hen geërfd heeft. 5 Want tot wie van de engelen heeft Hij ooit gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb ik u gegeneerd? En weer: Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij tot een Zoon zijn? 6 En als Hij weer de Eerstgeborene inbrengt in de wereld, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden. 7 En tot de engelen zegt Hij wel: Die Zijn engelen maakt geesten, en Zijn dienaars een vlam des vuurs. 8 Maar tot de Zoon zegt Hij: Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid; de scepter van Uw koninkrijk is een rechte scepter. 9 Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad, en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft U, o God! Uw God gezalft met olie der vreugde boven Uw medegenoten. 10 En: Gij, Heere! hebt in den beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn werken Uwer handen; 11 Deze zullen vergaan, maar Gij blijft altijd, en zij zullen alle als een kleed verouderen; 12 En als een dekkleed zult Gij ze ineenrollen, en zij zullen veranderd worden; maar Gij zijt Dezelfde, en Uw jaren zullen niet ophouden. 13 En tot wie van de engelen heeft Hij ooit gezegd: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten? 14 Zijn zij niet allen gediensdige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om degenen, die de zaligheid beërven zullen?" (Hebr 1:1-14)

II. HET LEVEN VAN CHRISTUS IN ONS

Gal 2:20: 'Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, *doch* niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft'.

Christus, het leven in ons.

Het eerste punt van onze bespreking was de openbaring van Christus in ons hart; het tweede is het leven van Christus in ons.

Het eerste punt van onze bespreking was de openbaring van Christus in ons hart; het tweede is het leven van Christus in ons.

Wij moeten niet slechts geloven in het feit dat Christus in ons is, dat Hij in ons leeft, maar dat Hij Zelf ons leven is.

Christus in ons is ons leven en daarom moet Hij in het middelpunt van ons leven staan en het geheel beheersen. Hij is ons leven in de mate waarin Hij voor ons het Middelpunt en de enige Heer is. Maar wat wil dat zeggen, dat Christus in ons, ons leven is? De brief aan de Galaten maakt dat duidelijk.

Ik wil niet al te leerstellig of theologisch zijn, maar ik ben ervan overtuigd dat het noodzakelijk is dat het volk van God een helder inzicht heeft in de grote leerstukken van de genade. Daarom zullen wij nagaan wat de achtergrond is van de woorden in Gal 2:20.

Er is nog een andere, soortgelijke passage in de Bijbel, die wel niet in precies hetzelfde verband voorkomt als Gal 2:20, maar er toch aan verwant is.

‘Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid’ (Kol 3:4). Het beginsel, Christus ons leven, is in beide uitspraken hetzelfde. In de brief aan de Galaten heeft deze uitdrukking echter een bepaalde achtergrond. Christus is voor ons niet slechts die kracht, die wij leven noemen. Natuurlijk is Hij dat ook, Hij is het leven en de Heilige Geest in ons is de Geest van het Leven. Maar Gal 2:20 heeft een bijzondere, een diepere betekenis. Wanneer u leest wat onmiddellijk voorafgaat en wat volgt, zult u zien dat deze verklaring van de apostel iets nieuws naar voren brengt, iets heel anders.

De brief aan de Galaten handelt over het vasthouden aan de wet, over de werkheiligheid waar de Galaten in verstrikt waren geraakt. Leest u maar eens na, hoe hoofdstuk 3 begint: ‘O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd...?’

Letterlijk: ‘Wie heeft er een toverformule over u uitgesproken?’. Zij waren onder een betovering gekomen, de betovering van een verkeerde werkheiligheid.

Wat Paulus hier nu in vers 20 zegt, betekent een overgang van wettische werkheiligheid naar het leven van Christus. In vroeger dagen had Paulus geleefd door zich aan de wet vast te klampen. Zijn standpunt als Jood was, dat onder de wet een mens door de wet leven moest.

De wet luidde: ‘Gij zult’ en ‘gij zult niet’. Wanneer aan het ‘gij zult’ gevolg werd gegeven en het ‘gij zult niet’ in acht werd genomen, dan spaarde God het leven van die mens. Wanneer iemand dus wilde leven en zijn dagen op aarde verlengen, dan moest hij de wet volbrengen. Hij leefde door zich aan de wet vast te klemmen, de wet die in inzettingen bestond. En wij weten dat die wet zelfs voor een man als Saulus van Tarsen, die hem nauwkeurig hield, een loodzware last was en altijd verdoemenis en dood met zich meebracht. Hij hing hem als het zwaard van Damocles steeds boven het hoofd. Wijk slechts een haarbreed af en gij sterft, gij komt onder de vloek, het oordeel en de dood.

En wat men DOEN moest om gereinigd te worden en weer in een rechte verhouding tot God te komen, kon HET GEWETEN niet reinigen. Het waren zuiver uitwendige middelen, die het hart nooit bereikten en slechts voor het ogenblik hielpen; daar bleef altijd diep in de zondaar het bewustzijn dat er iets ontbrak.

Maar toch had Paulus geleefd door de wet. Hij hield zijn leven in stand door zich vast te klemmen aan die wet met zijn loodzware druk, met zijn dreiging van oordeel en verdoemenis, aan die wet, die de schaduw van de dood altijd voor zich uitwierp. Dat was vroeger zijn leven geweest.

Welnu, zoals Paulus in het eerste hoofdstuk van zijn brief aan de Romeinen volkomen duidelijk maakt, er was nog nooit een mens geweest die aan alle eisen van de goddelijke wet had kunnen voldoen. Allen waren tekort geschoten, allen hadden gefaald en er was geen mens in wie de wortel der gerechtigheid gevonden was. God kon niet tevreden zijn met zuiver uitwendige gerechtigheid, met gerechtigheid die niet in de mens zelf was, met theoretische gerechtigheid die in de praktijk niets uitwerkte. Er was nog nooit een mens geweest in wie gerechtigheid woonde. Het gehele menselijke geslacht wordt dan ook samengevat in wat Paulus zegt over zichzelf met al zijn uitwendige gerechtigheid:

‘Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont’ (Rom 7:18).

HET LEVEN DOOR DE GERECHTIGHEID VAN CHRISTUS

Maar nu heeft Christus, de enige Mens die dat doen kon, de wet geheel vervuld uit kracht van Zijn eigen innerlijke gerechtigheid. Terwijl Hij God volkomen genoegdoening gaf, niet slechts uiterlijk, niet voor de vorm of in theorie, maar innerlijk, daar Hij de Rechtvaardige was, heeft Hij in eigen Persoon de wet vervuld en weggedaan.

God wilde de wet slechts vervuld zien en daarna kon Hij hem wegdoen. Christus heeft hem vervuld en weggedaan en daarmee een nieuwe bedeling ingeluid, niet die van de wet, maar die van de genade. Hij heeft een nieuw regime doen aanbreken, waar niet geregeerd wordt met 'gij zult' en 'gij zult niet', waar geen wettisch systeem heerst maar waar genade heerst. Deze nieuwe bedeling is de bedeling van het geloof in Christus, de Enige die voldaan heeft aan elke eis die God de mensen ooit gesteld heeft en dat heeft Hij gedaan uit naam van alle mensen. Allen die in Hem geloven zijn in Hem ingelijfd en Hij vertegenwoordigt hen bij God. God is voldaan over hen in Hem. Hij heeft de gerechtigheid voortgebracht die God van de mens eiste en nu is God ten volle bevredigd.

Hij heeft als mens voor de mens gerechtigheid voortgebracht en God volledige genoegdoening geschonken. Diezelfde Christus, in wie de Vader volkomen bevrediging vindt, omdat Hij alle gerechtigheid heeft vervuld, is in de gelovige en in Hem bezit hij alle gerechtigheid. De gelovige is zelf net zomin rechtvaardig als toen hij nog niet geloofde, maar ... de Rechtvaardige woont nu in hem. God ziet ons niet aan, Hij ziet Zijn Zoon in ons aan.

Nu woont Christus dan in ons en Paulus zegt dus eigenlijk: 'En ik leef, niet door mij aan de wet vast te klemmen, maar door mij aan Christus vast te klemmen; ik klem mij aan Hem vast door het geloof'. 'En het leven dat ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof, het geloof in de Zoon van God'.

'Ik klem mij aan Hem vast door het geloof en ik leef'.

Waar Christus is, daar is geen verdoemenis, daarom is er ook geen dood, want waar Christus is daar is gerechtigheid en waar gerechtigheid is, daar is geen oordeel. Er is geen zonde in Hem en waar Hij is, hebben de dood en het oordeel geen macht, geen houvast.

Hij is in mij, levend in de kracht van een onverwoestbaar, onaantastbaar leven. 'Ik leef door mij in geloof aan Hem vast te houden'. Hoe? Dat is heel eenvoudig: wanneer de aanklager komt en mij beschuldigen wil, om mij onder overtuiging van zonde te brengen en in de greep van de dood te houden, dan zeg ik: 'Christus is mijn gerechtigheid'. Wanneer hij een vurige pijl afschiet om mij in de waan te brengen dat de Heer niets meer met mij te maken wil hebben, door te zeggen: 'Ge mishaagt de Vader', dan zeg ik (vooropgesteld natuurlijk dat ik niet welbewust in zonde leef) 'Christus die de Vader geheel bevredigd heeft is in mij. De Vader heeft een welbehagen in Hem'.

Als ik mij zo door het geloof aan Hem vastklem, mij met Hem verbonden weet, dan leef ik, waar ik anders sterven zou en in plaats van onder het oordeel te blijven verkrijg ik overwinning. Zo is Christus in ons het leven, het leven dat wij nu leven.

Wij leven in de overwinning, niet door tegen de zonde te worstelen, niet door de aanklager van antwoord te dienen op grond van onze eigen gerechtigheid, maar door hem Christus voor te houden en ons aan Christus, die in ons is, vast te houden door het geloof.

Wanneer Christus, die God volkomen bevredigt, in ons hart is, wat willen wij dan nog meer? Geloof houdt zich voortdurend aan Hem vast.

'Ik ben met Christus gekruisigd'.

Waarom dat 'ik' dan steeds weer opgerakeld?

'en ik leef, doch niet meer ik'.

Waarom wil hij MIJ dan nog beschuldigen? 'Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde' (Rom 6:7).

'... maar Christus leeft in mij'.

Als hij Hem zonde ten laste kan leggen dan is er geen hoop voor mij; maar Hij is alles wat de Vader van mij vraagt en als ik mij door sterk geloof aan Hem verbonden weet leef ik. Dan sterf ik niet, maar ik leef: Hij is mijn leven en Hij wordt dat in steeds sterker mate. Dit betekent meer dan dat wij Christus beschouwen als de kracht die ons in leven houdt.

Als ons geloof zich vastgrijpt aan Christus en aan wat Hij voor de Vader betekent, aan alles wat Hij volbracht heeft in Zijn werk aan het Kruis, waarin de Vader volkomen bevrediging vindt, dan wordt dat innerlijk ons deel. Dan is het geloof de schakel tussen ons en alles in Hem en dan leven wij: '...

en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft’.

Het voorgaande heeft veel van Gods Woord onder een klein bestek gebracht. Het is noodzakelijk, dat wij ons hierin eens verdiepen. U ziet wat er gebeurt als de Heer Jezus Zijn rechtmatige plaats als Middelpunt en enige Heer in ons leven in kan nemen. Dan leven wij pas, dan leven wij door Christus. Dan alleen is Hij het leven van ons leven. Laat Christus toch uw antwoord zijn wanneer de aanklager u beschuldigt!

Dat bedoelt Paulus in Efeziërs 6 als hij zegt: ‘Staat dan ... aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid’ (vs. 14), dat borstspantser der gerechtigheid is Christus. Hij is de Rechtvaardige. ‘Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is ... rechtvaardigheid’ (1Kor 1:30). Het heeft dan ook geen zin de vijand tegemoet te treden met iets van onszelf, hoe goed of hoe slecht we ook zijn. Wij moeten hem tegemoet treden met Christus, hem Christus voorhouden, telkens weer. En als de Vader hoge eisen stelt ... Zijn Zoon heeft geheel aan die eisen voldaan en daarom zegt Hij tegen ons:

‘Alles wat Ik van u vraag is, dat gij komt met beide handen vol van Mijn Zoon, beide handen gevuld met Zijn volmaaktheid, dan ben Ik voldaan’.

Als Christus het leven van de gelovige is, dan is Hij ook het Middelpunt en de Allereerste voor hem en dan is Hij ook zijn leven. Wij kunnen Hem nooit groot genoeg maken want God heeft Hem zo groot gemaakt. Wanneer dat werkelijk tot ons doordringt, niet tot ons verstand maar tot ons hart, dan weten wij ook wat overwinning is; dan kennen wij het overwinningsleven, dan weten wij wat volheid is.

Geliefden, dit staat voor mij vast: in de mate waarin wij opgaan in de Heer Jezus zelf, in die mate zullen wij meer dan overwinnaars zijn.

Niets of niemand kan ons de overwinning geven dan Christus alleen. ‘Door Hem zijn wij meer dan overwinnaars’.

III. CHRISTUS KRIJGT GESTALTE IN ONS

Nu komen wij tot het derde aspect van deze goddelijke waarheid: ‘Christus in u, de hoop der heerlijkheid’.

Gal 4:19: ‘Mijn kinderkens, die ik weer arbeid te baren, totdat Christus een gestalte in u krijgt’.

Ten eerste zagen wij: Christus wordt in ons geopenbaard. Ten tweede: Christus leeft in ons. En nu ten derde: Christus krijgt gestalte in ons.

Ook hier moeten wij goed onderscheiden waar het op aankomt. Er staat een dergelijk vers in Rom 8, of beter gezegd: een vers dat er op het eerste gezicht mee overeenkomt. De woorden lijken op die van Gal 4:19 maar de betekenis is toch niet dezelfde. het vers dat ik op het oog heb is Rom 8:29: ‘Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broeders’.

Hier wordt de gelovige aan het beeld van Gods Zoon gelijkvormig gemaakt en in Gal 4:19 neemt Christus gestalte aan in de gelovige.

Er zijn hier punten van overeenkomst, maar er is ook verschil en wij willen ons nu speciaal bezighouden met de betekenis van Gal 4:19.

Wat betekent het, dat Christus gestalte krijgt in de gelovige? Wij moeten hiervoor de brief aan de Galaten weer in zijn geheel nemen en ons afvragen wat het doel van die brief was. Waarom schreef de Apostel deze brief? De Galaten waren op een dwaalweg. Zij waren onder een betovering geraakt, doordat zij geestelijk niet rijp waren. Zij hadden niet met de Heer gewandeld, zoals zij hadden moeten doen en daardoor waren zij tot deze dingen gekomen.

Terwijl de Apostel hun schrijft, om ze van hun dwaling terug te brengen, legt hij zijn vinger op de wonde en wijst de wortel van het kwaad aan. Hij zegt hier eigenlijk: 'Dit is alles ontstaan doordat Christus in u te vaag is, te onduidelijk'.

Let u maar eens op de beeldspraak die hij gebruikt, dan zult u zien wat hij bedoelt. In vers 19 valt de nadruk op het woord 'gestalte', 'totdat Christus een gestalte in u krijgt'.

Christus is in u, voor zover gij gelovigen en dus kinderen van God zijt, maar het is een ongevormde Christus, een Christus wiens trekken nog niet ontwikkeld zijn. Hij is in u aanwezig, maar Hij heeft nog geen duidelijk beeld aangenomen. Dat is de oorzaak van deze zwakte, deze neiging om spoedig misleid te worden; Christus moet nog gestalte in u krijgen. Ziet u, dat is iets anders dan wat er in Rom 8:29 staat. Daar wordt gesproken van onze geleidelijke groei, totdat wij het beeld van Christus, de Zoon van God, gelijkvormig zullen zijn.

Door kastijding, lijden, verdrukking, pijn, tuchtiging worden wij Zijn beeld gelijkvormig gemaakt, met het oog daarop laat de Heer toe dat deze dingen over ons komen. Dit is iets wat dagelijks plaatsvindt.

Maar daar gaat het in Gal 4 niet over, daar wordt wat anders bedoeld. Daar gaat het er om dat Christus in ons hart scherp omlijnd moet zijn. De Galaten waren in onzekerheid en er heerste verwarring in hun midden, omdat ze niet duidelijk hadden gezien dat 'Christus het einde der wet is, voor een ieder die gelooft', dat Christus zelf de afscheiding is tussen de oude en de nieuwe bedeling, tussen de oude en de nieuwe orde, dat Hij de wet vervuld en haar weggedaan had.

Zij hadden zich geen scherp beeld gevormd van Christus in hun hart en omdat zij de betekenis van de Persoon en het werk van Christus niet goed begrepen hadden, werden zij een gemakkelijke prooi van alle mogelijke dwalingen.

Zo gaat het met velen van Gods kinderen. Zij komen in verwarring, omdat zij niet begrepen hebben wat het zeggen wil dat Christus in ons is.

EEN HELDER INZICHT EN DE BETEKENIS VAN CHRISTUS IS ONONTBEERLIJK

Waarom lijden zoveel kinderen van God de nederlaag? Waarom worden zij zo geplaagd en gemarteld door de aanklager, die er hen voortdurend toe drijft op zichzelf te zien, en zo met zichzelf bezig te zijn dat zij daarin verstrikt raken, vastlopen en voor God zowel als voor de mensen om zich heen onbruikbaar worden? Hoe komt dat toch? Dat komt omdat zij niet begrepen hebben wat Christus voor hen is. Het feit dat Hij alles voor hen heeft volbracht wat God ooit van hen eisen zal, is voor hen geen geloofsbezit geworden.

Zodra wij ons dat in geloof toe-eigenen worden wij verlost van alle zien op onszelf, komen wij los van ons eigen ik en leren wij in Christus te blijven.

Zolang wij dat niet aanvaard hebben, doen wij wanhopige en vruchteloze pogingen om zelf aan Gods eisen te voldoen en dat is een ontzettende worsteling.

Die worsteling in het leven van een kind van God is het bewijs dat hij de betekenis van Christus niet kent, dat Christus geen gestalte in hem aangenomen heeft. Hij is een vage ongedefinieerde Bewoner van dat hart. Het is moeilijk dit duidelijk te maken maar ik hoop dat u begrijpt wat ik bedoel. Zodra we er een helder inzicht in gekregen hebben wat het zeggen wil dat Christus in ons hart woont, dan komen wij tot rust, dan staan wij sterk, dan kunnen zij die ons weer onder de wet willen brengen ons niets meer doen.

Dat is het wat Johannes in 1Joh 2:27 over de antichristen schrijft en over Gods kinderen die zich afvragen: 'Is dat wel in orde? Het lijkt zuiver, maar is het dat wel? De zalving die gij van Hem ontvangen hebt, blijft op u en gij hebt niet van node dat iemand u lere'.

Of iets verkeerd is of niet weten wij innerlijk door de zalving. Wij kunnen het niet altijd onder woorden brengen, wij kunnen het niet altijd ontleden en zeggen: dit of dat ervan is verkeerd, soms kunnen wij ook niet helemaal begrijpen waarom het niet in orde is, maar in ons hart is een waar-schuwing: hier moet ik voorzichtig mee zijn.

Dit innerlijke getuigenis is heel iets anders dan onze eigen achterdocht of ons vooroordeel. Het is helemaal niet nodig dat wij onszelf beveiligen door een achterdochtige houding aan te nemen of alles eerst in twijfel te trekken.

Wanneer wij door de Geest wandelen, kunnen wij ons geheel openstellen, onbevreesd en onbevangen, want de zalving die in ons is zal ons leren en daardoor zullen wij steeds weten wat wij tegenover ons hebben. Ook als wij het niet verklaren kunnen, zullen wij zeggen: 'Daar is die waarschuwing in mijn hart, ik weet waar ik aan toe ben'. Met het oog op de antichristen over wie Gods kinderen in het onzekere verkeerden, zei Johannes: 'De zalving leert u over alle dingen', de zalving - dat is Christus die gestalte in ons aanneemt. Wanneer de trekken van Christus in ons duidelijk geworden zijn voor ons, dan komen wij tot een klare, scherp belijnde positie. Dan zijn onze zinnen geoefend en onze geestelijke vermogens ontwikkeld naar de zin van Christus. Dan is er niet langer een vaag maar een helder beeld van Hem in ons; Christus heeft in ons gestalte aangenomen. Paulus zegt: 'Ik ben beangst, ik heb zwaar vanwege u mijn broeders. Uw toestand brengt mij in barensood, totdat Christus scherp omljnd wordt in uw hart; totdat Zijn gestalte in u zichtbaar wordt en Hij niet langer vaag en ongevormd zal zijn'. Dat is de betekenis van Gal 4:19.

IV. CHRISTUS MAAKT WONING IN ONS

En nu het vierde punt.

Efez 3:17-19: 'Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt; Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij, en bekennen³ de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods'.

'Opdat Christus door het geloof in uw harten wone'.

Dit gaat nog verder dan wat we tot dusver gezien hebben. Paulus bidt hier namelijk niet dat Christus tijdelijk zijn intrek in ons hart zal komen nemen, dat Hij er nu en dan gastvrijheid zal genieten. Neen, hij buigt zijn knieën: 'Opdat Christus in uw harten wone'. Het Griekse woord hier betekent: zich een tehuis maken, zich vestigen. 'Dat Christus zich een thuis zal maken in uw hart'. Dat betekent veel meer dan bij iemand inwonen, meer dan ergens te komen om er een tijdlang verblijf te houden. Ieder huis is nog niet ons thuis.

Sommigen van u zullen in gedachten teruggaan naar onze overdenking over Bethanië en dan zult u zich herinneren hoe wij toen aantoonde dat Bethanië een tegenstelling vormde met wat Christus vond toen Hij in de wereld kwam. Hij, die alle dingen geschapen had, kwam tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Daarom zei Hij, doelend op Zijn verblijf hier op aarde: 'De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niets, waar Hij het hoofd zal neerleggen' (Matt 8:20). Zo was Hij in de wereld. Maar Hij ging veel naar Bethanië, daar kwam Hij steeds weer terug. En ten tijde van de grootste benauwdheid, tegen het einde, toen alles in volle zwaarte op Hem aan begon te komen, ging Hij telkens naar Bethanië, het enige huis dat Hij hier op aarde gehad schijnt te hebben. Dat kwam omdat Hij daar iets vond dat Zijn hart goed deed: er was daar iemand die naar Zijn woord luisterde. De letterlijke vertaling van dit 'luisteren' van Maria is: 'Ze BLEEF naar Zijn woord luisteren'. Hij had behoefte aan een hart waarin Hij kon ingieten wat in Hem leefde, aan iemand die het goede deel zou kiezen, iemand die Hem zou begrijpen. Dat vond Hij in Bethanië.

Daar vond Zijn hart bevrediging, omdat Zijn woorden er weerklank vonden en Zijn aanwezigheid op de allerhoogste prijs werd gesteld.

'Opdat Christus ... in uw harten wone'.

Wij zijn zo vaak als Martha, voordat ze haar les geleerd had. Gode zij dank heeft ze hem geleerd, het laatste wat wij van Bethanië zien is nog een dienende Martha, maar ze dient nu op de juiste wijze. Het uiterlijk bezig zijn overheerst bij haar niet langer het geestelijk bezig zijn. Zij heeft het juiste evenwicht geleerd. Maar wat zijn wij nog vaak net als Martha vóór ze bestraft werd, bezig met veel

³ Bedoeld wordt "kennen", Gr. *gnónai*.

dingen voor de Heer, terwijl Hij er naar hunkert dat wij eens een ogenblik naar Hem zullen luisteren. Dan zou Hij tot ons willen zeggen: 'Ja, ik weet wel dat het uw bedoeling is heel veel voor Mij te doen, Ik weet dat het allemaal voor Mij is en dat ge het goed bedoelt ... Ik waardeer het ook wel, maar geef Mij nu eens de gelegenheid wat tegen u te zeggen, van hart tot hart met u te spreken. Er zijn nog zoveel dingen die Ik u wil laten zien, die ge nog niet weet en die toch zo'n groot verschil in uw leven zouden maken'.

Dit verklaart waarom wij van tijd tot tijd uitgeschakeld worden, Hij wil ons uit dat koortsachtige bezig zijn, dat vele dienen, tot Zich trekken om naar Hem te luisteren.

Maar zou het niet veel beter zijn als wij Hem daar uit onszelf regelmatig de gelegenheid voor gaven, dan dat Hij die gelegenheid maken moet? Het is waar, als wij dat doen dan lopen wij gevaar verkeerd beoordeeld te worden, daar het dan net lijkt of wij niets 'doen'. Dat gebeurde immers ook met Maria.

Zijn wij bang, dat mensen zullen denken dat wij de kantjes er af lopen omdat wij wat meer met de Heer alleen willen zijn? Laat de mensen toch denken wat ze willen, de Heer weet immers beter. En, let wel, waar Hij dat bereidwillige, dat luisterende oor vindt, daar zal Hij woning maken.

In dat hart neemt Hij blijvend Zijn intrek, het wordt Zijn thuis.

Als u dat graag wilt, vraag Hem dan maar wat daarvoor nog in u gebeuren moet en Hij zal het u laten zien.

Gij die zo hard voor Hem werkt, denk er toch aan dat al uw werk voor God opweegt tegen de zo zeer door Hem begeerde gelegenheid om tot u te spreken, om u diepere dingen te zeggen, van hart tot hart. Uw werk zal zonder levende kracht zijn, tenzij u Hem die gelegenheid geeft en dan ook handelt in gehoorzaamheid aan wat Hij u laat zien.

V. CHRISTUS VERHEERLIJKT IN ONS

En tenslotte 2Thess 1:10.

'Wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven (aangezien ons getuigenis onder u is geloofd geworden) in die dag'.

Dit is het einddoel van 'Christus in ons'⁴. Is het niet geweldig wat er in dit vers gezegd wordt? Immers, wij verwachten wel Hem in heerlijkheid te zien verschijnen; wij verwachten de verheerlijkte Christus te zien, maar weten wij ook dat bij Zijn verschijning, Zijn heerlijkheid in de heiligen te zien zal zijn? Het is namelijk ook de 'Christus in ons' die in heerlijkheid geopenbaard zal worden: 'indien wij althans met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden' (Rom 8:17).

Hij heeft gebeden dat wij Zijn heerlijkheid zouden zien én Hij zal verheerlijkt worden IN de heiligen en met verbazing aanschouwd, bewonderd worden IN hen, die geloven.

Het was - van het standpunt van de wereld uit gezien - een gewone Palestijnse buitenman die op zekere dag een berghelling opging. Het kan zijn dat er wel iets opvallends aan Hem was, iets dat indruk maakte, maar overigens was Hij toch net als al de andere mensen. Hij bereikte de top van de berg en plotseling stond die man in gloed, plotseling straalde Hij in hemelse heerlijkheid.

Zijn kleding veranderde en werd blinkend wit. Een gewone man - in het oog van de wereld - straalde opeens van de heerlijkheid van God. Het gebeurde zo onverwacht dat degenen die bij Hem waren in hun verbijstering begonnen te praten en niet wisten wat zij zeiden. Ze waren volkomen in de war.

Welnu, geliefden, diezelfde Christus is in ons. Wij zijn maar heel gewone mensen, zo tussen de andere mensen in; er is niets bijzonders, niets opvallends aan ons, niets wat ons van anderen onderscheidt. Maar het ogenblik komt waarop dat wat eens op de berg der verheerlijking gebeurd is, ook in ons gebeuren zal. Christus in ons zal uit ons naar buiten stralen in heerlijkheid.

⁴ Rm 8:10; 2Ko 13:5; Ko 1:27.

Zoals zij Hem op de berg met verbazing aanschouwd hebben, zo zal Hij met verbazing aanschouwd worden in allen die geloven. Dat is het einddoel van 'Christus in u, de hoop der heerlijkheid'. De hoop op die heerlijkheid is Christus in u, Christus in u als het Middelpunt en de enige Heer.

Nu zouden we tenslotte deze vijf stadia van 'Christus in ons' nog eens moeten doornemen, om te zien welke consequenties ze met zich meebrengen. Doet u het nog maar eens voor uzelf, dan zult u het volgende zien:

I. Christus GEOPENBAARD in de gelovige, betekent dat zo iemand geheel door Hem veroverd wordt, geheel door Hem gevangen genomen.

Saulus van Tarsen werd een gevangene op de dag dat Gods Zoon in hem geopenbaard werd. Van die dag af was hij een veroverd man. Hij noemt zichzelf: 'de gevangene van Jezus Christus'. Zo moeten u en ik gevangen genomen worden.

II. Christus in ons als ONS LEVEN, betekent een gekruisigd eigen leven. 'Ik ben gekruisigd'. Eerst gevangen genomen, dan gekruisigd.

III. Het GESTALTE AANNEMEN van Christus in ons, vraagt een voortgaan met de Heer, niet stil blijven staan waar de Galaten stilstonden, maar verder gaan.

IV. Het WONING MAKEN van Christus in ons hart is onlosmakelijk verbonden aan het 'geworteld en gegrond zijn in de liefde' en dan volgt daarop: 'samen met al de heiligen'. De gemeenschap in het Lichaam van Christus en de liefde van de leden onderling is een beginsel dat aan 'Bethanië' ten grondslag ligt, en in Bethanië maakt Christus woning.

V. Uit het tekstverband blijkt, dat 'Christus in ons' bepaalde eisen aan ons leven stelt, totdat het einddoel bereikt wordt. Van dat einddoel: CHRISTUS VERHEERLIJKT IN ONS, spreekt de brief aan de Thessalonicenzen. In die brief gaat het over het lijden van de gelovigen, over hun blijmoedig lijden omwille van de Heiland. Zij moesten lijden omdat ze zich van de afgoden hadden afgewend, om de levende God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelse heerlijkheid te verwachten, maar ze deden het met blijdschap.

'De verheerlijking van Christus in ons' vereist trouw, trouw door lijden en verdrukking heen.

U ziet, deze hoop der heerlijkheid stelt voortdurend nieuwe eisen. Het is goed dit onder ogen te zien.

De Heer moge in ons vinden wat aan Zijn voornemen beantwoordt en wat de verwerkelijking van Zijn hartsgeheim mogelijk maakt: 'Christus in u', het Middelpunt en de enige Heer, 'de hoop der heerlijkheid'.

HOOFDSTUK 3

CHRISTUS HET MIDDELPUNT EN DE ENIGE HEER IN DE GEMEENTE DIE ZIJN LICHAAM IS

Lezen: 1Kron 28; Kol 1:18.

Het tweede levensterrein waar Jezus Christus het Middelpunt en de Allereerste is, is Zijn Lichaam, de Gemeente.

Wat staat er eigenlijk in Kol 1:18? Er staat: 'En Hij is het Hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn' (Kol 1:18).

Een nog vollediger en meer letterlijke vertaling zou zijn: 'Daar Hij het begin is'.

Als wij het zo lezen, begrijpen wij beter wat hier gezegd wordt en krijgen wij onmiddellijk een dieper inzicht in de waarheid.

'Hij is het hoofd van het lichaam, de Gemeente, DAAR Hij het begin is, de Eerstgeborene uit de doden'.

Zo ziet u dat de Gemeente aan Christus verbonden is door Zijn opstanding: 'daar Hij de eerstgeborene uit de doden is'. In Zijn opstanding is Hij het hoofd van het lichaam, de Gemeente.

HET HOOFD VAN HET LICHAAM DOOR DE OPSTANDING

In twee opzichten is Jezus Christus het Hoofd; wat Zijn positie betreft: Hij neemt de eerste plaats in, en wat de tijd betreft: Hij is de Eerstgeborene uit de doden. Die positie verwierf Hij met betrekking tot het lichaam, de Gemeente, in Zijn opstanding. Door Zijn opstanding is Hij haar hoofd.

Dit is belangrijker dan zo op het eerste gezicht lijkt en ik denk dat u terwijl wij verdergaan, er de volle draagwijdte van zult zien.

Nu wij gezegd hebben dat Christus het Hoofd is en dat Hij het Middelpunt en de enige Heer is in het persoonlijk leven van iedere gelovige, moeten wij goed in het oog houden dat dit voor hem of haar geen onafhankelijkheid betekent. Het is relatief, dat wil zeggen, er zijn niet zoveel hoofden als er gelovigen zijn, zodat elke gelovige op zichzelf staat, onafhankelijk is, eigen gezag heeft. Neen, terwijl Christus zich in iedere gelovige persoonlijk als Hoofd gevestigd moet hebben, blijft Hij tegelijkertijd het éne Hoofd en zijn het niet de tienduizend maal tienduizend. Eén Hoofd betekent, dat alles daaraan ondergeschikt is, dat alles in verband staat met Hem. De gedachte van een lichaam is heel duidelijk die van een eenheid onder één hoofd. Wanneer Christus voor iemand in zijn persoonlijk leven de enige Heer is, zal hij ook leren verstaan wat de geest en het principe van het Lichaam is. Ik bedoel het zo: wanneer Christus werkelijk het middelpunt is in het leven van de gelovigen, dan zal het principe van het Lichaam daar het spontane en onvermijdelijke gevolg van zijn.

'Indien Christus door het geloof in uw harten woont', was een van de fasen van Christus als het Middelpunt en de enige Heer in ons persoonlijk leven die we samen overwogen hebben. Indien Christus door het geloof in uw hart woont en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt, wordt gevolgd door: 'met al de heiligen'. Wanneer Christus in ons hart woont drijft Hij ons onmiddellijk uit naar 'alle heiligen'.

Het beginsel van het Lichaam vloeit daaruit voort dat Christus in de gelovige het Middelpunt en de enige Heer is, dat Hij het hoofd is.

Het is een tegenstrijdigheid geliefden als iemand zegt dat Christus de eerste is in zijn hart en in zijn leven en dat hij dan toch gekenmerkt zou worden door onafhankelijke activiteit en gedreven worden door eigen belang. Dat zou volkomen in strijd zijn met zijn bewering. Het is onmogelijk dat Christus de eerste is in ons leven en dat daar tegelijkertijd een onafhankelijk optreden is, uit eigenbelang.

Wanneer iemand in geestelijk opzicht zichzelf tot wet is - al zou hij dat nooit zo noemen - wanneer zijn leven het kenmerk draagt van onafhankelijkheid, wanneer hij op zichzelf gaat staan, afgescheiden van de overige kinderen van God, dan is daar tegenstrijdigheid, dan is Christus niet de Eerste, niet het Middelpunt.

Deze twee dingen kunnen niet samengaan: onafhankelijkheid en het Lichaam, onafhankelijkheid waar de Heer Jezus de enige Heer is en het Hoofd. Hij is immers niet alleen mijn Hoofd, maar het Hoofd van het lichaam, één Hoofd over allen.

Elke geest van onafhankelijkheid gaat lijnrecht in tegen het lichaam dat voortgekomen is uit de opstanding van Jezus Christus.

HET LICHAAM VAN CHRISTUS IS HET BEWIJS VAN ZIJN OVERWINNING

Wij moeten ons bewust zijn dat het Lichaam van Christus het bewijs is van een geweldige overwinning. Dat lichaam is ontstaan uit Zijn opstanding of - bij Zijn opstanding en de opwekking van Jezus Christus uit de doden, of: 'tussen de doden uit'. Het is het geweldigste voorbeeld van de werking van goddelijke kracht in dit heelal. De opwekking van Christus, overweldigend bewijs van de kracht Gods, is de machtige overwinning van God in Christus, en als het lichaam van Christus in die opstanding zijn oorsprong vindt, maakt het deel uit van die overwinning Gods.

De brief aan de Efeziërs zegt dat duidelijk: 'En welke de uitnemende grootheid van Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht, die Hij gewerkt heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft Hem gezet aan Zijn rechterhand in de hemel' (Efez 1:19-20).

Het Lichaam van Christus is de praktische uitwerking van die machtige overwinning van God in Christus.

Wat voor een overwinning was het? Waarop werd die behaald?

Het was een overwinning over die geest die het heelal was binnengedrongen en onmiddellijk scheuring, verdeeldheid en ontbinding teweeg had gebracht.

Alle dingen werden als een gaaf geheel in God bijeengehouden. Alles was één in Hem. Van eeuwigheid had Hij alles in Zijn Zoon, in de Heer Jezus samengevat, opdat in Hem alle dingen zouden voortbestaan, een organisch geheel zouden zijn, samengebonden tot een eenheid in de Zoon van Zijn liefde.

Toen Lucifer, satan, de uitnemende positie en de allesovertreffende heerlijkheid van Gods Zoon zag, wilde hij een nog hogere positie bekleden en scheurde zich los uit die verbondenheid van alle dingen aan het Hoofd en in een geest van onafhankelijkheid, door een onafhankelijke daad begeerde hij de dingen voor zich alleen te hebben, los van het door God aangewezen Hoofd. Het resultaat daarvan bracht in de hemel een scheuring teweeg, een breuk; de eenheid van de hemel werd verbroken, 'engelen bewaarden hun beginsel niet' en werden buitengeworpen. Nu worden zij 'met eeuwige banden onder de duisternis bewaard'. De eenheid van de hemel werd verbroken en Lucifer nam die geest met zich mee naar de schepping, voerde die daar in; en terwijl God de mens gegeven had alle dingen in Hem te bezitten (in overeenstemming met Zijn geheim, dat Hij nog niet geopenbaard had, het hartsgeheim aangaande Zijn Zoon) kwam Lucifer, de tegenpartij, voor de tweede maal en zette nu de mens aan, de dingen voor zichzelf te nemen, los van God. De mens deed zijn keus onafhankelijk van God, ook hij handelde in een geest van onafhankelijkheid, in een eigenwillige geest, om de dingen zélf te bezitten en niet in God.

Zo ontstond hier op aarde het tegenbeeld van de scheuring in de hemel, de eenheid van alle dingen in God werd verbroken en vanaf dat ogenblik is het beginsel van het gevallen geslacht: onafhankelijkheid, zélf willen besturen, heersen en bezitten. Dat is nu het vlees en dat is de achtergrond van die ontzettende geschiedenis van de opstand in de hemel en de brokstukken op aarde.

Er bestaat geen eenheid totdat Christus komt - God in Christus. Dan komt de tegenpartij tegenover God in Christus te staan en lijdt hij de nederlaag, want toen God Christus uit de doden opwekte en met Hem, die de Eerstgeborene is tussen de doden uit, ook de Gemeente, het lichaam opwekte, begon de vernietiging van het werk van de duivel. De Gemeente, het lichaam van Christus, is het bewijs van Gods overwinning over het ontbindende, verdeeldheid zaaiende werk van de duivel. Ja zeker, dat is ondanks alles toch waar.

Vanaf het ogenblik dat de Gemeente ontstond, heeft hij wat hij in het begin deed en wat hij altijd heeft gedaan, namelijk God lasteren, met onvermoeide kracht voortgezet. Sedert de opstanding van de Heer Jezus heeft hij dat gedaan onder de mensen door het vlees te gebruiken, zelfs bij christenen, om scheuring en verdeeldheid te veroorzaken. Achter scheuring en verdeeldheid staat altijd vleeselijke gezindheid. Dat is het werk van de vijand en zo heeft hij Gods overwinning tegen willen spreken. Maar geliefden, de eenheid is niet in ons, de eenheid is in Christus; het is dan ook niet onze eenheid, het is de eenheid van Christus. De eenheid is in een Persoon. Ziet u nu hoe noodzakelijk het is, dat Christus het Middelpunt en de enige Heer is?

CHRISTUS HET MIDDELPUNT EN HET DOEL DAT ÉÉN MAAKT

Zoals wij reeds eerder gezegd hebben, wanneer wij iets anders trachten te bevorderen, iets wat wij een belijdenis, een leer, een gemeenschap, een kerkverband noemen, of juist het tegenovergestelde daarvan, het moet alles uitlopen op nog meer verdeeldheid. Slechts wanneer Christus en Hij alleen in het middelpunt staat en de enige Heer is, dan kunnen wij de duivel van antwoord dienen; dan hebben wij het geheim van de overwinning, het geheim van gemeenschap gevonden, dan hebben

wij de kracht van Zijn opstanding ontdekt. Het is zo belangrijk om te zien, dat het lichaam het bewijs is van Zijn overwinning.

Het lichaam IS Zijn overwinning in die zin dat het het einde van alle onafhankelijkheid betekent. Elke geest van onafhankelijkheid en elk onafhankelijk optreden betekent niet alleen een schending van de waarheid van het lichaam van Christus, maar ook van de kracht van Zijn opstanding. Dat wil heel wat zeggen. Wanneer u dat niet inziet, dan bezit u het geheim van de overwinning over de dood en over de macht van de duivel niet. Is dat niet precies wat de apostel Paulus tegen de Korinthiërs zei? ‘... niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen’ (1Kor 11:29-30).

Natuurlijk moet niet alle ziekte en dood worden toegeschreven aan een niet onderscheiden van het lichaam van Christus, maar de Heilige Geest legt er hier wel de vinger op en zegt, dat veel moeilijkheden daar hun verklaring in vinden. Die ziekte had aangepakt, bestreden en genezen kunnen worden; die dood, dat ontijdig weggenomen worden, was misschien niet nodig geweest als men onderscheiden had wat het lichaam van Christus betekent en gebruik had gemaakt van de praktische waarde van het gemeenschappelijk leven van de heiligen.

‘Is iemand krank onder u? Dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in de Naam des Heeren’ (Jak 5:14).

Oudsten - waarom? Waarom moeten wij de oudsten roepen? Daarmee erkennen wij het gemeenschappelijk leven, daarmee erkennen wij het lichaam van Christus.

Die oudsten zijn vertegenwoordigers van het lichaam, hen te roepen betekent het lichaam van Christus in de zaak betrekken en dat lichaam betekent Zijn overwinning.

Wanneer dus de vijand achter deze ziekte staat, dan treedt Christus als het Hoofd van Zijn lichaam, door middel van dat lichaam tegen de vijand op. Het is daarom mogelijk dat wij veel meer lijden dan nodig is, als wij ons die goddelijke orde niet bewust zijn. Het kan zijn dat de vijand veel onnodige schade aanricht, omdat wij de goddelijke middelen niet toepassen. Wij houden de moeilijkheden voor onszelf en betrekken er de vertegenwoordigers van het lichaam niet in, wij maken er geen gemeenschappelijke zaak van. Onafhankelijkheid kan ons op elk gebied veel schade berokkenen.

ONAFHANKELIJK LEVEN IS TEGEN DE WIL VAN GOD

Het Lichaam betekent het einde van alle onafhankelijkheid en wij schenden belangrijke openbaringen van God wanneer wij onafhankelijk willen zijn en apart gaan staan, wanneer wij onze eigen weg gaan en niet erkennen dat wij een deel zijn van het geheel.

Al dat vreselijke wat de vijand gedaan heeft, wordt door de Heer Jezus vernietigd en Hij doet dat door middel van het lichaam, de Gemeente. Dat is Zijn werktuig om in deze eeuw en in de toekomstige, zijn machtige overwinning over al dat ontbindende werk van satan, over die geest van onafhankelijkheid waarmee deze het menselijk geslacht vergiftigd heeft, bekend te maken.

Maar dat vergif is diep in ons doorgedrongen, die bedrieglijke bijna niet te onderkennen begeerte van het vlees om bevredigd te worden. Als iemand ons op de man af zou vragen, of wij er op uit zijn onszelf te behagen, onszelf te bevredigen, of ons eigen genoegen, onze eigen bevrediging onze drijfveer is, dan zouden wij die veronderstelling onmiddellijk verontwaardigd van de hand wijzen en ons waarschijnlijk zeer beledigd voelen. En toch geliefden, dieper dan onze diepste eerlijkheid, dieper dan onze zuiverste oprechtheid, ligt die bedrieglijke neiging van de gevallen natuur, die vaak onopgemerkt door de gelovige zelf, het heerlijk vindt bevredigd, persoonlijk bevredigd te worden en er een afkeer van heeft om ontledigd te worden en niets voor zichzelf te hebben. Zelf bevredigd willen worden en zoeken van eigen eer, dat is het eigenlijke wezen van het vlees, zelfs wanneer wij bezig zijn met het werk van de Heer. Iets beginnen VOOR DE HEER, ja, maar de mensen wijzen er naar en zeggen: ‘Dat is zijn werk, of haar werk’, en wat horen wij dat graag! ‘Wat een prachtig getuigenis voor het christelijk geloof’, of ‘Wat is er veel bereikt’, maar in wezen gaat het er om wat ONS geloof bereikt heeft. Dat is dat verschrikkelijke, dat diep verborgen in ons werkzaam is en ongemerkt Gods eer aan zich trekt.

Het enige geneesmiddel daartegen is de praktische toepassing van het beginsel van het lichaam van Christus. Ja, dat is het geneesmiddel! Daarom is het zo moeilijk in gemeenschap met andere gelovigen te leven want dan moet men grondig gekruisigd zijn. Nergens is kruisiging noodzakelijker dan in de dagelijkse samenleving met andere christenen. Denkt u nu: ‘Wat verschrikkelijk om dat te zeggen’? Maar u weet toch wel, wat ik bedoel? U zult zich in die samenleving steeds moeten neerleggen bij het oordeel van anderen, steeds anderen moeten raadplegen en u aan hen onderwerpen en heel veel dingen loslaten. Op duizend en één manieren zult u uw voorkeur en uw tegenzin opzij moeten zetten, wil de Heer Zijn doel bereiken.

Het lichaam van Christus is de oplossing. Gemeenschappelijk leven is het geneesmiddel en geliefden, het is de weg naar de overwinning!

Het is een onfeilbaar geneesmiddel tegen het vlees, tegen het werk van de duivel, het betekent dat de overweldigende kracht van God in ons werkt. U kunt immers niet in het lichaam van Christus ingelijfd worden, tenzij u gekruisigd bent.

Welnu, omdat ongekrusigd vlees inbreuk heeft gemaakt op het gemeenschappelijk leven van de gelovigen, bestaat er zoveel tegenstrijdigheid, zoveel verloochening van het lichaam van Christus. Dat lichaam betekent immers uitsluiting van de mens - die vlees is.

HET LICHAAM ONMISBAAR OM DE BETEKENIS VAN CHRISTUS TEN VOLLE TE BEGRIJPEN

Het lichaam is onmisbaar om tot een volledig inzicht, tot volle wasdom en ontplooiing te komen. Wanneer iemand, of ook wanneer een groep gelovigen op zichzelf staat zal men nooit kunnen komen tot een volledig inzicht in wat Christus is. Op dit grondbeginsel heeft de Heer alles gebouwd. Denkt u zich eens een ogenblik in, dat alle kinderen van God eenzelfde gedachtegang hadden. Dat denkbeeld lokt u niet aan? Ik bedoel er dit mee: juist het feit dat de Heer ons allemaal zo verschillend gemaakt heeft, geeft die grote verscheidenheid van inzicht, die leidt tot een volledig begrip van Christus. Nu kan ik immers zeggen: ‘Heeft de Heer u dat laten zien? Dat had ik niet gezien, dat is prachtig, daar heb ik veel aan’. En u kunt ook zeggen: ‘Daar heb ik nooit eerder aan gedacht, maar ik dank de Heer dat ik er nu ook mijn voordeel mee mag doen’.

Zo is het gehele lichaam nodig om ten volle te begrijpen wie Christus is. Het gebed van de apostel is: ‘Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen ...’⁵.

HET LICHAAM ONMISBAAR VOOR DE VOLLE WASDOM IN CHRISTUS

Het lichaam is noodzakelijk om tot een volledig inzicht te komen, het is ook noodzakelijk om tot volle groei te komen. Het is het lichaam dat groeit dat opgebouwd wordt en dat zichzelf opbouwt, totdat het komt tot ‘de maat van de wasdom der volheid van Christus’. U en ik afzonderlijk zullen nooit die maat van de wasdom bereiken. Er wordt mij persoonlijk nergens beloofd dat ik de maat van de volheid van Christus bereiken zal, maar wel als lid, als deel van het lichaam, als een heel klein onderdeelje van het grote geestelijke organisme, samen met al de anderen.

Al die anderen zijn nodig om tot Zijn volheid te komen en naarmate ik apart sta, wordt mijn groei belemmerd. In zoverre ik echter de gemeenschap van het lichaam aanvaard, en Gods orde erken, neem ik toe in de volheid van Christus.

HET LICHAAM IS ONMISBAAR VOOR EEN VOLLE OPENBARING VAN CHRISTUS

Wat de openbaring van Christus betreft, daarvoor geldt dezelfde regel. Zal Hij zich openbaren tegenover de vijand? Als ik alleen ga staan, hoef ik in dat opzicht niet veel hoop te koesteren, maar als ik bereid ben het lichaam te hulp te roepen, zelfs al is het maar in de vorm van twee of drie in Zijn Naam vergaderd, dan is Hij in het midden. Die twee of drie vertegenwoordigen in beginsel het lichaam en daaraan bindt de Heer zich. Gods minimum voor Zijn lichaam is twee, niet één.

⁵ Ef 3:18-19.

Wanneer het lichaam zelfs in zijn kleinste vertegenwoordiging aanwezig is, zal de Heer de volle waarde van het gehele lichaam daarin zien en kan Hij zich openbaren. Daardoor komt het dat wij alléén zo dikwijls vastlopen, en is het vaak een hopeloze zaak ergens alleen doorheen te willen breken, wij moeten samenwerken. Daar houdt de Heer ons aan.

Wanneer u het volk van God echter kunt brengen tot een werkelijk geestelijk begrip van het feit dat Christus het Hoofd is van het lichaam, hoeveel sterker zal de kracht en de uitwerking van de openbaring van Christus tegenover de vijand en tegenover de mensen dan niet zijn!

Het lichaam is onontbeerlijk voor de volle openbaring van Christus. Het is daartoe van God verordend, nu en in de toekomstige eeuw.

Het feit dat de Heer Jezus het Hoofd is, maakt het noodzakelijk dat Hij een lichaam heeft, geen aantal op zichzelf staande personen, maar een lichaam.

Een hoofd kan niet bestaan zonder lichaam.

INDIVIDUALISME BETEKENT BEPERKING EN ZWAKHEID

Tenslotte wil ik er nog eens de nadruk op leggen dat individualisme, apart staan, onafhankelijkheid dus, onvermijdelijk beperking ten gevolge heeft. Het kan zo voor het oog lijken dat men met onafhankelijke activiteit toch veel bereikt; u ziet soms mensen of bewegingen die onafhankelijk werken en zo op het eerste gezicht wordt er heel wat door hen tot stand gebracht. Desondanks zeg ik u toch met de grootst mogelijke nadruk dat in zulk werk nooit het doel bereikt wordt dat God zich gesteld heeft. Het kan een groot terrein bestrijken maar het heeft geen diepte. Het is geestelijk beperkt.

Er komen misschien mensen tot bekering.

Maar geliefden, bekeringen zijn toch niet het DOEL van God, ze zijn slechts Zijn begin.

Misschien komen er veel mensen door tot bekering. De Heer zij geprezen voor elke zondaar die zich bekeert. Wij verblijden ons zeer over iedere bekering, evenals over alle arbeid die uitloopt op bekeringen, maar zijn wij niet tevens tot het inzicht gekomen dat God zo oneindig veel meer met ons voor heeft?

Het bedroevende feit is dat zovelen van hen die tot de Heer gebracht werden, niet verder zijn geleid, dat zij stil zijn blijven staan, of ook teruggevallen zijn om de eenvoudige reden dat hun bekering niet berustte op een openbaring van Gods volheid in Christus. Het ging er slechts om dat er mensen gered zouden worden, maar daarbij kreeg Christus niet de plaats die Hem toekomt als de Allerhoogste, de soevereine Heer, het Hoofd van Zijn Gemeente.

Dikwijls moet men in zulke gevallen weer helemaal opnieuw beginnen, omdat er na de bekering een volkomen stilstand is ingetreden.

Het is mogelijk heel actief te zijn en ogenschijnlijk resultaat te zien - ik wil niet zeggen dat dit helemaal geen waarde heeft, maar wel dat er altijd en onvermijdelijk beperking is, waar het alleen maar om activiteit gaat en wij niet tot het inzicht komen dat het lichaam van Christus Zijn volheid tot uitdrukking brengt, wat een christenleven en onafhankelijke arbeid nooit kunnen.

Niet ons persoonlijk dienen van de Heer, maar de dienst van het Lichaam waar wij leden van zijn, leidt tot volheid.

Het gevolg is dus allereerst zwakheid en beperking - maar er dreigen nog ernstiger gevaren: door onafhankelijkheid stelt men zich tevens aan allerlei dwaling bloot en komt men op dwaalwegen.

Is dat niet herhaaldelijk voorgekomen?

Er zijn veel gevallen van duidelijke misleiding, van verwarring, van een moeten herroepen van stellingen en verklaringen, een moeten toegeven dat er fouten zijn gemaakt, verkeerde berekeningen omdat er onafhankelijkheid, individualisme in het spel was. Om daarvoor bewaard te blijven, moeten wij temidden van zijn heiligen, onder de bescherming staan van Christus als het Hoofd van Zijn lichaam.

U kunt er zeker van zijn - de resultaten zullen het uitwijzen - dat onafhankelijkheid in het leven en in het dienen van God u vroeg of laat het voortgaan zal belemmeren en dan zullen zich tegelijkertijd elementen van tegenstrijdigheid en verwarring voordoen. Dat is onvermijdelijk.

‘Onderzoeken in ZIJN TEMPEL’, dat is de van Godswege verordende weg waarop wij Zijn leiding zullen ervaren. U haakt ernaar en worstelt erom door de Heer geleid te worden, maar zonder er gemeenschap over te zoeken met andere christenen. Vandaar dat zich vele tegenstrijdige dingen in uw leven voordoen, zodat u niet weet waar u aan toe bent en wat de juiste weg is. De Heer zal u Zijn leiding niet geven zodat u zichzelf daardoor tot een wet zou zijn in uw leven voor Hem; Hij zal u slechts Zijn leiding geven als het u gaat om wat Hij zich als voornaamste doel heeft gesteld.

Maak andere kinderen van God deelgenoot van uw problemen, ga met uw vragen naar hen die de Heer u als broeders en zusters gegeven heeft en in die veelheid van raadslieden zult gij wijsheid vinden. Dat is de weg die God ons wijst, de weg waarop wij licht zullen ontvangen.

Dit beginsel is glashelder en brengt ons terug naar ons uitgangspunt. Het is geen verafgoding van het lichaam van Christus, dat verhoede God! Het is de erkenning dat de Heer Jezus, het Hoofd van het lichaam, ons onder Zijn bescherming heeft, ons leidt en ons Zijn volheid geeft, ja alles wat wij nodig hebben. Het is de erkenning dat wij leden van een lichaam zijn, dat wij niet op onszelf staan. Wij zijn met elkander verbonden. Zo zullen wij kunnen genieten van alles wat er in Christus is, van wat Hij is als Hoofd, als Heer en dat samen met al de heiligen in gemeenschap met hen en niet langs de een of andere zelfgekozen weg.

Verlangen wij er naar dat de Heer, in onze arbeid voor Hem, geheel achter ons zal staan?

Aan dat verlangen zal Hij slechts kunnen voldoen als wij bereid zijn tot dat leven van onderlinge verbondenheid in Zijn Lichaam, als wij niet langer onafhankelijk willen zijn.

De Heer helpe ons Zijn Woord te aanvaarden, het te bewaren in ons hart, omdat dit de weg van een misschien door ons nog ongekende volheid is, de weg waarop wij in toenemende mate zullen ontdekken waartoe de Heer Jezus Christus van Godswege aangesteld is. Geve de Heer ons de genade afstand te doen van onze drang naar vrijheid en onafhankelijkheid, gekruisigd te zijn wat die neiging van ons vlees betreft, om voortaan te leven onder Zijn heerschappij, te leven voor Hem als onze enige Heer.

HOOFDSTUK 4

CHRISTUS HET MIDDELPUNT EN DE HEER VAN DE HELE SCHEPPING, HET HOOFD VAN ALLE OVERHEID EN MACHT

Lezen: Efez 1:15-23; Fil 2:5-11; Kol 1:13-2:15.

“Daarom ook ik, gehoord hebbende het geloof in de Heere Jezus, dat onder u is, en de liefde tot al de heiligen, 16 Houd niet op voor u te danken, u gedenkende in mijn gebeden; 17 Opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis; 18 Namelijk verlichte ogen van uw verstand, opdat gij moogt weten, welke de hoop van Zijn roeping is, en welke de rijkdom der heerlijkheid van Zijn erfenis is in de heiligen; 19 En welke de uitnemende grootheid van Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht, 20 Die Hij gewerkt heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft Hem gezet aan Zijn rechterhand in de hemel; 21 Ver boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, en alle naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomst; 22 En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem de Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; 23 Welke Zijn lichaam is, en de vervulling van Hem, Die alles in allen vervult.” (Efez 1:15-23).

“Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was; 6 Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; 7 Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; 8 En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises. 9 Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gege-

ven, welke boven alle naam is; 10 Opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie van hen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. 11 En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid van God de Vader.” (Fil 2:5-11).

“Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde” (Kol 1:13).

“En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht” (Kol 2:10).

“En de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft erdoor over hen getriomfeerd” (Kol 2:15).

In de voorgaande hoofdstukken zagen wij Christus als Middelpunt en enige Heer, eerst in het persoonlijk leven van de gelovige en daarna in de Gemeente die Zijn lichaam is. Nu gaan wij de betekenis van Kol 2:10 overdenken: ‘Die het Hoofd is van alle overheid en macht’, en in verband daarmee de woorden van Kol 1:13: ‘Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis’.

DE GROTE DWALING TE KOLOSSE

Om bepaalde woorden uit deze brief goed te begrijpen en op hun juiste waarde te schatten, ook de woorden die wij zojuist lazen, moeten wij in het oog houden waarom deze brief geschreven werd en tegen welke achtergrond wij hem moeten zien.

De eerste en tevens de voornaamste reden van het schrijven van deze brief was: de centrale positie van Christus naar voren te brengen. Om Hem zo aan de gelovigen te laten zien en hen daar een rotsvast vertrouwen in te geven, bracht de Heilige Geest de apostel ertoe deze brief te schrijven. Er was te Kolosse een leer binnengeslopen, een beweging ontstaan, die ertoe geleid had dat de Heer Jezus Zijn positie ontnomen werd, dat Hem een lagere plaats werd toegewezen. Het was nodig dat de Gemeente te Kolosse daarover terechtgewezen werd. Deze leer was een combinatie van Judaïsme met valse, zogenaamd christelijke filosofie; Judaïstische denkbeelden verweven met christelijke gedachten, een min of meer aantrekkelijke filosofie die zich hoofdzakelijk bezighield met bovennatuurlijke wezens van de laagste tot de hoogste rang: overheden en machten in de lagere en in de hogere regionen. Men vorste uit welke rangen er onder die bovennatuurlijke geestelijke machten bestonden, onder de geesten, de engelen en de aartsengelen. Christus werd dan voorgesteld als een van hen, al werd Hem wel een zeer hoge rang toegekend. Zo had men Hem gemaakt tot een van de hoogste van de engelenmachten, ja misschien wel tot het Hoofd van die machten, die men dan ook allen aanbidden kon.

Dat was het wat de apostel noemt: ‘Gewilde nederigheid en engelenverering’, waarmee hij bedoelde dat de mensen een schijn van nederigheid aannamen door engelen te vereren, door neer te buigen voor een hoge persoonlijkheid uit de geestenwereld.

Zoals u bij herlezing zien zult verwerpt de apostel dit alles als aards en naar de mens, als verderfelijk en slecht en daarom moest het volkomen uitgeroeid worden. Want onder de schijn van oprechte en ernstig gemeente godsdienstigheid, werd de goddelijke positie van de Heer Jezus aangerand.

Het leek zo mooi, het leidde immers tot aanbidding. Ja, zelfs tot de aanbidding van Jezus, want het gaf Hem een zeer hoge plaats onder de hemelse machten; er kwam heel wat devotie bij te pas en met de uit Joodse inzettingen overgenomen ceremoniën erbij (dat kunt u lezen in deze brief), waren er veel mensen door gegrepen. Zij aanvaardden deze leer als een openbaring, een wondere openbaring, waarvan de waarheid erkend en gehoorzaamd moest worden. Zij liepen gevaar niet te onderscheiden dat dit een valse leer was want Christus werd er immers door verheerlijkt en aanbeden. Bovendien kregen zij, die deze leer aanvaardden, een ogenschijnlijke geestelijke houding, een houding van eerbied en nederigheid. Het werden zulke eerbiedige, nederige, ernstige mensen, met zo’n grote toewijding aan Christus en zo’n diep ontzag voor de geestelijke dingen.

Dit alles werkte verblindend, zodat zij het intens duivelse, het valse niet onderkenden. Wat gaat satan ver, dat hij iemand zelfs tot een zekere toewijding aan Christus brengt, en een mystiek, PSYCHISCH ‘christendom’ *) met een hoogstaande moraal wel bevorderen wil, om daarmee dan

iets van zichzelf te camoufleren. [* Een 'christendom' in de ziel (psyche) in plaats van in de geest. Joh 4:24; Hebr 4:12; 1Thess 5:23].

Het ruikt naar de gezindheid die in hem was, vanaf de tijd dat hij uit de hemel geworpen werd, toen hij de Zoon wilde beroven van Zijn plaats in de Godheid.

Dat is de achtergrond van de brief aan de Kolossenzen en hij werd geschreven om die gnostische filosofie, die valse geestelijkheid, die satanische toewijding aan de Heer Jezus, aan de kaak te stellen en aan te tonen dat de Heer Jezus niet aan het hoofd van de engelenmachten staat, als een van hen, maar dat Hij het Hoofd is van alle overheid en macht, omdat Hij de Zoon van Gods liefde is, van eeuwigheid één met God in het goddelijke Wezen. In Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk.

Welnu geliefden, hieruit moeten wij in deze eindtijd lering trekken. U kunt dat, wat ik zo-even gezegd heb, toepassen op leringen van gelijke aard, die grote opgang zullen maken in de wereld, maar die juist op dit belangrijkste punt in gebreke blijven.

Het is er mij op het ogenblik niet om te doen hier verder op in te gaan, maar wij kunnen het wel ter harte nemen, om een dieper inzicht te krijgen in en op onze hoede te zijn voor dergelijke, ook nu dreigende gevaren.

Christus is het Hoofd van alle overheid en macht. Hij is de enige Heer. Zijn heerschappij is de opperheerschappij, de alleenheerschappij. Hij heeft geen 'rang', ook niet de hoogste rang. Zijns gelijke is er niet. Hij is ver boven iedere rang verheven, omdat er niemand is als Hij. Hij is geen geschapen wezen en behoort dus niet tot de engelenmachten: Hij is van eeuwigheid één met God.

Natuurlijk is dat niets nieuws voor ons en wekt het geen bijzonder enthousiasme bij ons op, omdat wij dat immers allemaal van ganser harte geloven. Ik hoop dat dat waar is, dat u dat werkelijk gelooft, dat dat de grondslag van uw leven is en dat u van harte, zonder enige reserve zeggen kunt: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God'.

UIT HET WERK VAN CHRISTUS BLIJKT: HIJ HEEFT RECHT OP DE ALLERHOOGSTE PLAATS

In de brief aan de Kolossenzen wordt de positie van Christus in verband gebracht met Zijn werk.

Zijn recht op de opperheerschappij wordt aangetoond door wat Hij gedaan heeft. Zo bewijst de apostel in welk opzicht Christus verschilt van, en ver verheven is boven de engelen en aartsengelen, overheden en machten. Hij constateert niet alleen het feit dat Hij ver boven hen verheven is, maar hij toont aan, waardoor Hij dat is, namelijk door wat Hij gedaan heeft. Dat komt in deze brief naar voren. Bijvoorbeeld in die geweldige verklaring van hoofdstuk 1:13: 'Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde'. Dat kunt u van geen enkele engel of aartsengel zeggen. Er is geen ander wezen in de hemel of op de aarde, aan wie u dat kunt toeschrijven. Dat is Zijn machtige werk. U leest het ook in hoofdstuk 2:15: 'En de overheden en de machten uitgetogen (lett. van zich afgestroopt) hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft erdoor (door Zijn Kruis) over hen getriomfeerd'. Toen, terwijl Hij dat deed, verlost Hij ons uit de macht der duisternis en werden wij overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde. Een engel heeft dat niet gedaan. Een aartsengel heeft de overheden en de machten niet ontwapend.

Hij stelde ze in het openbaar ten toon en triomfeerde over hen door Zijn Kruis. Het was Christus die dat deed. Het koninkrijk is van Christus, het is immers het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde; en het is aan Hem op grond van Zijn overwinning, op grond van het feit dat Hij alle andere overheden en machten uitgeworpen heeft. Hij heeft in Zijn overwinning die anderen, die de heerschappij over deze wereld aan zich dachten te trekken, openlijk tentoongesteld. Het koninkrijk behoort Hem toe uit kracht van Zijn Kruis en Zijn Kruis is de plaats waar Hij iedere andere overheid en macht in het heelal vernietigd heeft, die ook maar enigszins getracht had Hem Zijn rechten te ontnemen, Zijn rechten als Erfgenaam van alle dingen, waartoe God Hem van eeuwigheid gesteld had.

Zoals de apostel hier zegt: ‘Alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen’⁶.

Zijn positie berust op Zijn werk. Het is iets groots, te erkennen dat de Heer de opperheerschappij heeft, het is echter nog geweldiger, geliefden, te zien hoe groot het werk is, dat Hij volbracht heeft en waardoor Hij deze plaats kreeg.

In Filippenzen 2 lezen wij hoe de Zoon van Gods liefde Zichzelf ontledigde en de plaats verliet waar Hij aan God gelijk was om Zich te vernederen, totdat Hij afgedaald was naar de allerlaagste plaats en gehoorzaam werd ‘tot de dood, ja, tot de kruisdood’ (Fil 2:8).

‘Daarom (om deze reden, om deze kruisdood) heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven alle naam is; opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie van hen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid van God de Vader’ (Fil 2:9-11).

Het werk dat Hij volbracht heeft is ongeëvenaard en onovertroffen. Daarop berust Zijn opperheerschappij.

ONZE PLAATS IN DEZE OPPERHEERSCHAPPIJ

Het derde punt dat in deze brief naar voren komt betreft ons erbij. Al het voorafgaande is heerlijk en ons hart verheugt zich over die grote objectieve waarheid van de opperheerschappij van Christus en van Zijn werk, maar wij moeten ook zien in welk opzicht wij daar persoonlijk bij betrokken zijn. Laten wij daartoe Kol 2:12-13 en 3:1 nog eens lezen:

“Zijnde met Hem begraven in de doop, in welke gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft. 13 En Hij heeft u, toen gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende” (Kol 2:12-13). “Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods” (Kol 3:1).

Zouden wij dit woordje ‘indien’ niet weg kunnen laten, zodat deze uitspraak bevestigend wordt: ‘Gij zijt met Christus opgewekt’?

Dan houdt dit Schriftgedeelte een dubbele bevestiging in: ‘Gij zijt met Christus gestorven, gij zijt met Christus opgewekt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods’.

Aan de rechterhand is altijd de ereplaats, de plaats van macht, en die plaats neemt Hij in.

‘Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God’ (Kol 3:3).

‘Ligt niet tegen elkander, omdat gij uitgedaan hebt de oude mens met zijn werken, en aangedaan hebt de nieuwe mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld van Hem, Die hem geschapen heeft; waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen’ (Kol 3:9-11).

Dit is de vervulling van wat wij tot nu toe besproken hebben en wij moeten er op toezien dat het werk van Christus geheel voltoerd zal kunnen worden en dat Zijn volkomen overwinning over alle overheid en macht, over alle macht van de duisternis volledig uitgewerkt zal worden.

De vergeving van zonden, de verzoening van onze zonden, is een grote zegen.

Eindelijk van de hel gered te zijn en naar de hemel te gaan is een grote zegen. Wij zouden deze zegeningen geen ogenblik willen verkleinen, of er ook maar iets van afdoen, gedachtig aan de onschatbare prijs waartegen ze voor ons verworven zijn; maar ik herhaal, dat wij het werk van Christus in zijn volle draagwijdte moeten zien want het raakt het gebied van de overheden en de machten, het rechtsgebied van de macht der duisternis.

De zondaar moet weten dat het er niet slechts om gaat dat zijn zonden vergeven zijn en dat hij van de zonde verlost is, maar dat de verlossing het gezag van de tegenpartij, het gezag van satan zelf

⁶ Ko 1:16.

vernietigt en verbreekt. Hij is uit het rechtsgebied van satan, uit diens rechtmatige greep bevrijd. Dat is het juiste woord hier: BEVRIJD, met geweld bevrijd door Christus in Zijn Kruis. Dit betekent dat satan geen macht meer heeft, omdat hij geen recht meer heeft. Zijn macht berust op zijn recht en zijn recht is gebaseerd op de staat van ons hart. Het Kruis vernietigt de rechtsgrond van satan, neemt die weg en breekt zijn macht. Trek dat nog verder door: de persoon van Christus belichaamt de heerschappij over de tegenpartij. In Hem is niets waarop de vijand zich beroepen kan, waarop hij zijn rechtmatig gezag zou kunnen gronden en Hem tot slavernij brengen. In Christus is die grond eenvoudig niet aanwezig.

Welnu, wanneer wij geloven, is Christus in ons en wanneer wij dat feit werkelijk aanvaarden in geloof, dan is in ons het gezag van satan verbroken, want Christus, in wie satan geen rechtsbevoegdheid heeft, is in ons. Niet slechts van de zonde verlost te zijn, maar ook van het gezag van satan is iets geweldigs.

‘Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? ... Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is’ (Rom 8:33-34).

Wat houdt dat voor ons in?

De aanklager komt en wil ons beschuldigen. Waar kunnen wij onze verdediging op gronden? Hierop: ‘Christus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte’.

Zo moeten wij antwoorden op de beschuldiging van de vijand; Christus die getriomfeerd heeft over de zonde en over alle gezag van satan, is ons antwoord, onze verdediging. U en ik kunnen nooit in onszelf de vijand tegemoet treden, hij zou steeds weer gelijk krijgen, maar als we hem Christus voorhouden, wat kan hij dan doen?

‘De overste der wereld komt, en heeft aan Mij niets’ (Joh 14:30). Dat zijn de woorden van de Heer Jezus zelf. Wat voor macht heeft hij dan nog? In de dood van Christus en in Zijn opstanding is al zijn macht vernietigd.

‘Wie zal de uitverkorenen Gods beschuldigen?’.

‘Christus in u, de hoop der heerlijkheid’. Ziet u hoe dat met elkaar verband houdt? Op die wijze heeft God voor ons voorzien en als wij een vollediger, klaarder begrip hadden van wat Christus is, zouden wij ervaren dat Hij in ons de overwinning is.

Op welke grond kan de Heilige Geest ons tot daadwerkelijke overwinning voeren? Niet op grond van onze pogingen om onszelf te verbeteren. De Heilige Geest helpt ons nooit als wij worstelen om onszelf te verbeteren. We kunnen wel blijven worstelen en al worstelende sterven, maar als wij denken op die wijze verlost of heiligemaakt te worden, werkt Hij daar niet aan mee.

Waar werkt de Heilige Geest dan wel aan mee?

Hij werkt mee met ons geloof, dat de betekenis van Christus verstaat en dat zich Hem toeigent als onze volmaaktheid, onze verlossing.

‘Maar’, zegt u, ‘wij zijn zondig en daar is zoveel gebrekkigs aan ons; moeten wij onze ogen dan maar sluiten voor die zondige toestand waarin wij zijn?’

U moet uw ogen niet sluiten, u moet uw ogen opendoen naar Christus heen. Kijk niet langer naar uzelf en naar uw eigen zonde, maar vestig uw oog op de Heer Jezus als uw volmaaktheid voor God en Gods volmaaktheid voor u, terwijl u Hem in geloof aanneemt en zegt: ‘niet wat ik ben, o Heer, maar wat Gij zijt’.

‘In mijzelf ben ik slecht: in mij, dat is in mijn vlees woont geen goed, maar Heer, Gij zijt mijn verlossing, Gij zijt mijn heiligheid en mijn heiligmaking, ik houd mij aan u vast’.

Dát maakt de Heilige Geest waar in ons. Onze waardering van Christus, daar kan de Heilige Geest wat mee doen; dat is onze bevrijding.

CHRISTUS DE UITWEG VOOR DE ZONDAAR

Hoor die ellendige mens toch eens jammeren: ‘want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik’ (Rom 7:15).

In dat leven dat zo op en neer gaat, dat leven van goede voornemens en even zovele mislukkingen, roept hij eindelijk uit: ‘Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere’ (Rom 7:24-25).

Wat is de uitweg voor die ellendige mens? Christus is zijn uitweg!

Niet zijn eigen worstelingen, zijn goede voornemens, zijn vaste besluit vandaag beter op te passen, om er aan het eind van de dag met berouw op terug te moeten komen. Neen, niets van dat alles! De uitweg is: geloof dat zich vasthoudt aan Christus. Dat is de overwinning. Waagt u het er maar op.

God erkent Zijn Zoon, en God erkent ook ons geloof in Zijn Zoon.

‘Christus is het die gestorven is, die ook opgewekt is’, opgewekt in overwinning; en ‘Christus in u’, ‘het Hoofd van alle overheid en macht’.

Zij die nog niet verlost zijn dienen met dit feit bekend te worden gemaakt en als wij uit kracht hiervan destijds bekeerd waren, dan zouden wij van het begin af aan sterker hebben gestaan.

Hadden we het maar geweten toen we pas verlost waren, dan zouden we ons onmiddellijk toegeëigend hebben wat ons nu jaren later pas duidelijk is geworden. Werd deze verlossing maar gepredikt, deze volledige verlossing! U krijgt heel andere bekeerlingen als u zo de lijn van het werk van Christus geheel doortrekt in uw prediking, wanneer u niet slechts predikt dat de zonden vergeven worden en men naar de hemel zal gaan en niet naar de hel, of misschien nog iets meer ... Het gaat bij de verlossing toch om oneindig véél meer!

Wanneer we de volheid van het werk van Christus predikten, dan zouden we bekeerlingen hebben die snel groeiden en die veel sneller de mannelijke rijpheid zouden bereiken dan het merendeel nu doet, en ... onze vele conferenties zouden overbodig zijn, want die moeten er gewoonlijk toe dienen ons daar te brengen waar we al hadden moeten zijn, onmiddellijk na onze bekering.

ELKE EVANGELIST MOET DIT WETEN

Het is noodzakelijk dat de gelovigen dit alles weten; maar mag ik er aan toevoegen dat het tevens noodzakelijk is dat elke arbeider in Gods wijngaard, ieder die het evangelie predikt, ieder die met zielen te maken heeft dit weet. U zult geen populair spreker zijn als u deze boodschap brengt; u zult de hel tegen u hebben en ook velen van Gods kinderen zullen zich tegen u keren. Maar het moet gepredikt worden.

Neemt u eens het geval van een heiden. Hoewel wat wij zien in de heidenwereld ook geldt van de beschaafde wereld, maar daar valt het niet zo op, gecamoufleerd als het is door beschaving en veel christelijke traditie.

Bij een heiden is het duidelijk aanwijsbaar en daarom nemen wij hem als voorbeeld.

Wat is de moeilijkheid van zovelen die uit het heidendom bekeerd zijn? Zij gaan tot een zeker punt wat betreft de vergeving en de verlossing van de zonde en geloof in de Heer Jezus, maar o, die vrees voor de geestenwereld, voor de boze geesten, voor de macht der duisternis, die hen verontrust, hen steeds achtervolgt en overal met hen meegaat.

Maar al te dikwijls trekt dat hen weer omlaag en brengt hen opnieuw in slavernij. Door hun angst voor die boze machten en voor de gevolgen van hun breuk met de voorvaderlijke tradities, hun angst voor de gevolgen op geestelijk gebied, voor wat hen wel zou kunnen overkomen, worden zij weer dienstbaar gemaakt aan de vrees, verlaten de weg en gaan terug.

Als wij hen door de kracht van de Heilige Geest, direct aan het begin Hem zouden prediken: ‘die ons verlost heeft uit de macht (lett. gezag) der duisternis en ons overgebracht heeft in het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde’, en ze zouden dat aanvaarden, dan zouden we andere resultaten zien.

Breng hun die boodschap.

Geliefden, hetzelfde geldt hier in dit land, evenzeer als in de heidenlanden, maar zoals reeds gezegd, het is hier bedekt. De macht der duisternis is in ons land even werkelijk als onder de heidenen. Hetzelfde evangelie is hier nodig. Zolang u de geestelijke machten die in een mensenleven achter de schermen aan het werk zijn, niet de kracht van Christus' werk op Golgotha hebt doen gevoelen, kan zo iemand niet volledig verlost worden.

Wij gelovigen weten wat het betekent als de vijand ons weer in zijn greep tracht te krijgen, om ons opnieuw onder zijn ban te brengen. De macht der duisternis is heel reëel voor ons. Wij maken dingen mee, die als wij eraan toegaven, onze geestelijke ondergang zouden betekenen.

Hij tracht ons op onrechtmatige wijze weer onder de heerschappij van de macht der duisternis te brengen en als wij ons overgeven, als wij capituleren, zijn gezag accepteren, dan verliezen wij de strijd.

Als wij Gods eigendom zijn, dan is Christus in ons en Christus is de Allerhoogste. Wij moeten dan ook voortgaan, zelfs al voelen wij niets, ja al voelen wij ons erg slecht en wanneer het lijkt alsof het wel het laatste is wat wij mogen zeggen, dan zeggen wij nog, omdat het Gods feit is: 'Christus in mij en Hij is de Allerhoogste'.

Als wij Gods feit bevestigen, dan zijn wij aan de winnende hand.

Wanneer de vijand tracht u weer in de macht van de duisternis te brengen: grijp Gods waarheid vast. God verandert niet, ons gevoel wel; God verandert niet, ons bewustzijn wel. Alles aan ons is veranderlijk, veranderlijker dan het weer, maar Hij regeert, onveranderlijk.

Hij is 'gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid', en als Hij in ons is, is Hij gekomen om te blijven en de overwinning is door het geloof; door te geloven dat Hij in ons is en dat wondere feit vast te blijven houden.

Het wondere feit dat Hij - 'die aller Heer is' - 'het Hoofd van alle overheid en macht', in ons is.

Soms zal satan proberen ons te doen geloven dat hij overwinnaar is, dat hij de hoogste plaats inneemt, maar na Golgotha is hij geen overwinnaar, maar wij zijn overwinnaars! De Heer geve ons nieuwe vreugde in de Zoon van Zijn liefde, de enige Heer in de ganse schepping.